

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2017

Cena \$ 2.50

JULY 2017

Fatima - místo zázraků

Kult naší milé Paní z Fatimy

Bezbožecké Portugalsko se jako mávnutím kouzelného proutku po zjeveních Panny Marie v Cova da Iria stává opět zemí katolskou. Jsou tím splněny podmínky, týkající druhé části tajemství a Portugalska: Portugalsko je uchráněno všeho bojového hněvu druhé světové války, žádní vojáci, žádní mrtví.

Poutníci proudí na Cova da Iria ještě před rozhodnutím církevních úřadů, v zimě jich bylo dva až pět tisíc, v létě až 200.000. Nejbližší železniční stanici se muselo přenést pěšky 16 km. Očití svědkové poutí byli ohromeni obrovskými zástupy, které od zjevení až podnes stále uctívají Pannu Marii fatimskou jako Naši Milou Paní a také jako pannu Marii Růžencovou.

Z darů poutníků byla postavena bazilika, jak si to Maria přála. Nyní zde v sousedství stojí dvě supermoderní nemocnice pro poutníky, kde se provádějí vstupní ambulantní vyšetření, rozhodnutí o nemocných, a je nutná ošetrovatelská péče a případně i vstupní vyšetření a protokolování při odchodu nemocného nebo uzdraveného. - Každý den se podobně jako v Lurdech konají slavná mše svatá a koná procesí s nejsvětější Svátostí, kterou jsou nemocní uchováni. - Každého třináctého je zvláštní poutní den, ještě větší lesku a návštěvnosti dosahují data 13. května a obzvláště 3. října, památka na poslední zjevení se skutečným zázrakem. Začíná nočním procesím se svícemi, pokračuje modlitbami před vystavenou Eucharistií a adorací Ježíše svátostného. Je čas pro očistění se k zítřejší slavnosti. Muži stojí v dlouhých řadách před povědnicemi; zpovídá se celou noc až do rána. Ženy v noci ke zpovědi podle místního vyřku nemohou přistoupit.

Je každodenní ráno a čtyři Služebnice naší milé Paní nesou sochu na ramenou a zástup se dává do pohybu. Průvod s vlajkami pomalu postupuje vpřed. Když socha projde přes náměstí před bazilikou a mezi šesti poutníky, vrací se zpět do chrámu. Najednou celé náměstí zbledne - všichni dávají milované Matce na rozloučenou bílé šátky a kapesníky. - Potom je Madona avnostně odnesena do prostoru pro nemocné. Nemocní, chráněni plátnými stříškami, leží na nosítkách nebo sedí na lavičkách, sledují mši svatou a upřeně hledí na sochu

Madony, a co se odehrává v jejich srdcích, ví jen milý Pán Bůh sám. - Po mši svaté dostane každý nemocný požehnání. Už v květnu 1929 jich bylo 269. Většina pacientů je i v současnosti označována jako nevyléčitelně nemocní. Stává se, že je nemocných tolik, že jim nemůže být poskytnuta nemocniční a lékařská pomoc. - Na závěr se uděluje požehnání všem věřícím. Služebnice Naší Milé Paní odnášejí sochu do kaple Zjevení. Nadšení lidu je nesmírné. Když se mezitím rozšíří zpráva o náhlém uzdravení, projevy nadšení se stupňují.

Počet poutníků se neustále zvyšuje. Odhaduje se, že v současnosti ročně Fatimu navštíví více než 10 milionů lidí. Při významných jubilejních slavnostech bývá poutníků neuvěřitelně mnoho. Tak slavnosti 50. výročí zjevení se za účasti papeže Pavla VI. zúčastnilo přes 600.000 poutníků; při pouti papeže Jana Pavla II. v roce 1998, kdy byli blahověšeni František a Hyacinta, bylo účastníků více než 2 miliony. Všechny těchto slavností se čestně účastnila i sestra Maria Lucie od Ježíše a od Nejsvětějšího Srdce. Ta se také zúčastnila v Římě přes svůj pokročilý věk zasvěcení světa třetího tisíciletí při Miléniu 2000, které se událo na Svato-petrském náměstí za účasti všech biskupů světa před fatimskou sochou Madony, sem zvlášť pro tuto příležitost letecky dopravenou, dne 8. října 2000. Slavnost tehdy přenášelo 46 světových televizních společností. Slavnosti předcházela modlitba svatého růžence s rozjímáním; jeden desátek se předmodlila sama sestra Lucie. Na některých místech, zvlášť ve fatimských národních centrech, probíhaly simultánní obřady.

Kult Panny Marie Fatimské mimo Fatimu má dvě význačné formy:

Fatimský apoštolát modlitby (za obrácení světa)

V jednotlivých zemích se vytvořila Národní centra Fatimského apoštolátu modlitby (v České republice v Koclířově u Svitav). Soustředí se na plnění žádostí Panny Marie: na eucharistickou úctu, na pořádání pobožností prvních sobot, úcty k Mariinu Nejčistšímu Srdci jako prostředku záchrany (arše) světa, modlitbu růžence jako nejúčinnější zbraně proti zlu, na exercicie, pouti na významná poutní místa apod.

P. Gobbi, zakladatel Mariánského kněžského hnutí

Mariánské kněžské hnutí

Dalším "produktem" Fatimy je od r. 1972 Mariánské kněžské hnutí s Donem Gobbim a "Modrou knihou". České národní centrum MKH má sídlo v Olomouci a zabývá se především šířením večeradel s Pannou Marií a "Modré knihy". Vydává pravidelné věstníky, v nichž své členy povzbuzuje a informuje. (V České misii v Chicagu konáme Mariánská večeradla každou první sobotu v měsíci po večerní mši svaté. pozn. red.)

Socha Panny Marie Fatimské byla několikrát v historii použita jako socha putovní, jak po Portugalsku, po jednotlivých zemích anebo kontinentech, tak i kolem celého světa. Její putování nahrazuje "osobní" návštěvu a umožňuje skrze Ni prohloubit svůj vztah k Bohu. Putování bylo také výrazem zasvěcení světa a jednotlivých zemí Madoně a jejímu Neposkvrněnému Srdci a umožňuje toto zasvěcení každému jednotlivci jako zvláštní příležitost. - Pro slavnostní akt zasvěcení světa nového tisíciletí sejevilo papeži jako nezbytné, aby ji nechal letecky přepravit do Říma, aby tak byla přítomna jako kdysi ve Večeradle s apoštoly, tak nyní se všemi jejich nástupci, biskupy světa, v důležité chvíli pro Církev a celý svět jako její Matka..

Pokračování na str. 18

**Obrázek na titulní straně:
Neposkvrněné Srdce Panny Marie**

Jsem Moravan

Moravan jsem – to je má slast,
kdo znáte moji krásnou vlast?
K té já se srdcem vroucím znám,
pro ni rád statek, život dám?
Ó Moravo – ó vlasti má,
tys drahých předků otčina!

Zde Rostislav, zde Svatopluk
mé drahé mluvy střežli zvuk.
Zde první konal svatý děj
na Velehradě Metoděj.
Ó Moravo – ó vlasti má!
Velehrad tvůj září znova!

Zde Hostýn náš, zde Olomouc,
kde zlomena zlých Tatar moc.
Zde s Moravany český lev,
pro svobodu proléval krev.
Ó Moravo, ó vlasti má!
Krví praotců svěcená!

Zde Macocha, zde divů kraj,
zde brněnský se pyšní háj.
Zde obilí bohatý zdroj,
zde Hanáků malebný kraj.
Ó Moravo, ó vlasti má!
Ty's vši krásou požehnaná.

Za neoficiální moravskou hymnu bývá považována píseň Jsem Moravan, kterou napsal v 19. století Václav Novomý. Zde je její přebásněný text od Kašpara Pivody.

Sv. Cyril a Metoděj

svátek 5. července

**Má drahá Moravo, jásej v celý svět,
že můžem Krista ctít už drahnou řadu let.**

**Zásluhou velikých a svatých bratří
Cyrila a Metoda
Otců našeho národa.**

**Ó veliký Bože náš přijmi naše díky,
veliký Bože náš, přijmi naši chválu.**

**Má drahá Moravo, jásej v celý svět,
že můžem Krista ctít už drahnou řadu let.**

**Bud' sláva Cyrilu, sláva Metodu,
bud' za to dík a věčná sláva oběma!
Věčná sláva, věčná sláva, věčná sláva...**

*Znělka na oslavu sv. Cyrila a Metoděje - 1969.
Podle Charlese Gounoda „Žalm 116“
upravil P. Karel Ševela, SJ - Velehrad, Morava*

LITURGICKÁ ČTENÍ

15. neděle v mezidobí - 16. července 2017

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinasobný. Kdo má uši k slyšení slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a neuvídíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neuvíděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen. pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozséváči. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto; to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinasobný.“

16. neděle v mezidobí - 23. července 2017

1. ČTENÍ - Mdr 12, 13.16-19

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mimosoudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vzdýcky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. ČTENÍ - Řím 8, 26-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimlůva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

EVANGELIUM - Mt 13, 24-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a sesbírat ho?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevelu mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní - a o žních řeknu žencům: 'Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'“ Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasal na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyrostne, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Pověděl jim jiné podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo.“ To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: 'Otevři ústa v podobenstvích vypovím, co bylo skryté od založení světa.' Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého Nepřitele, který ho zasal, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje se v ohni, tak bude i př skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši slyš!“

17. neděle v mezidobí - 30. července 2017

1. ČTENÍ - I Král 3, 5.7-12

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože

tyš učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?" Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Ponevadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobru, těm, kdo jsou z Boží vůle povolání. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM - Mt 13, 44-52

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věků: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?" Odpověděli: „Ano.“ A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynášá věci nové i staré.“

18.neděle v mezidobí - 6.srpna 2017

1. ČTENÍ - Iz 55, 1-3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žijíte, pojd'te k vodě; i když jste bez peněz, pojd'te, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 35,37-39

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabít? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

EVANGELIUM - Mt 14, 13-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

19.neděle v mezidobí - 19.srpna 2017

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 9a, 11-13a

Čtení z první knihy Královské.

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ - Řím 9, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvim pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvěcené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci izraelského národa a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď velebený navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 14, 22-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmitaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčet po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, kráčet po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 26. června 2017

Politické události

Zeman se setkal s královnou Alžbětou II., na audienci vzal i dceru

Britská královna Alžběta II. v Buckinghamském paláci v Londýně přijala českého prezidenta Miloše Zemana. Audience se zúčastnila také Zemanova choť Ivana a dcera Kateřina. Ta v Británii studuje, připomněl Zeman.

Zeman po audienci uvedl, že s královnou Alžbětou II. hovořil o českých občanech v Británii, aby mohli po britském odchodu z EU v zemi dál studovat a pracovat. Jednání Londýna s EU o brexitu mají začít v pondělí.

Zeman v Londýně vyznamenal československé válečné veterány žijící v Británii a předal diplom o jmenování do generálské hodnosti dalšímu veteránovi Miroslavu Antonínu Liškutínovi.

Prezident rovněž položil věnec u památníku Bitvy o Británii, v níž českoslovenští piloti i pozemní letecký personál sehráli významnou roli, a setkal se s britským ministrem zahraničí Borisem Johnsonem.

Sobotka opustí čelo ČSSD, nahradí ho Chovanec a Zaorálek

Premiér Bohuslav Sobotka opustí funkci předsedy ČSSD. Vedení nejsilnější vládní strany se ujme jeho dosavadní statutární zástupce, ministr vnitra Milan Chovanec. Lídrem pro říjnové sněmovní volby se na Sobotkův návrh stal šéf české diplomacie, místopředseda ČSSD Lubomír Zaorálek.

Po zhruba dvouhodinovém jednání grémia Sobotka svoje rozhodnutí vysvětlil tím, že nese odpovědnost za pokles preferencí ČSSD a musí na to reagovat. "ČSSD splnila slovo voličům, přesto v popularitě zaostává," konstatoval Sobotka. Ze strany podle svých slov cítil neklid, rostoucí kritiku a malou důvěru v budoucnost. "Místo toho, aby se plně soustředila na získávání voličů a prosazovala vlastní programová témata, zabývá se stále dokola vnitřními problémy," řekl.

Premiérův krok označil Zaorálek za projev vysoké politické kultury. Nepamatuje si, že by v minulosti strana řešila nelehkou situaci podobným způsobem nad jednacím stolem. Chovanec doufá, že Sobotka bude v týmu, který vyhraje volby. Je připraven udělat maximum pro to, aby se sociální demokracie sjednotila. "Pevně doufám, že dneškem končí hádky a zaobírání se sebou," řekl.

Kombinovat funkci předsedy strany, volebního lídra a premiéra je podle Sobotky na jednoho člověka až dost. Od Zaorálka, který by místo něj měl být hlavní tváří předvolební kampaně, si slibuje novou energii, nápady a větší nasazení. Vedení strany podle něj bylo v názoru na řešení jednotné a nebudou se v něm objevovat kolize.

Vedení strany se ujme ministr vnitra Chovanec z titulu své funkce statutárního místopředsedy ČSSD. "Jeho úkolem bude zorganizovat sociální demokracii, soustředit se na její sjednocení a na voleb-

ni tým. Je to určité rozdělení sil. Doteď to bylo tak, že jsem to vše musel řešit jako předseda strany sám, teď se odpovědnost rozdělí na více lidí," uvedl Sobotka.

Projekt Jména mrtvým chce poznat oběti totalit v masových hrobech

Pomoci identifikovat oběti totalitních režimů v masových hrobech má projekt *Jména mrtvým*, který představila organizace Centrum pro dokumentaci totalitních režimů. Vznikl kvůli nedostatečné aktivitě státních institucí, mohl by odhalit například ostatky aktérů atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha.

V první fázi chce projekt zajistit vytvoření seznamu zemřelých z období totalitních režimů, kteří byli uloženi v neoznačených hrobech a zajistit vzorky DNA od jejich příbuzných, řekl novinářům soudní znalec v oboru genetiky Daniel Vaněk. V dalších fázích projektu se plánuje archeologické ohledání pohřebišť, vyzvednutí ostatků, jejich antropologické ohledání a genetická identifikace. První fázi projektu jeho organizátoři financují z vlastních zdrojů.

Hromadná pohřebiště se nacházejí v Praze, Brně, Ostravě a ve Valdicích. Největší je na hřbitově v Dáblicích, kde je ve společných hrobech uloženo patrně 2800 rakví. Jsou mezi nimi i ostatky parašutistů, kteří podnikli atentát na Heydricha, a podle historika Aleše Kýry také 137 popravených či zemřelých politických vězňů z poúnorového období.

Obyvatele Ležáků zavražděné nacisty si připomněly tisíce lidí

Vyhlazení osady Ležáky si v neděli 25. června na místě tragédie připomněly tisíce li-

dí. Rečníci v projevech hovořili o nutnosti předávat informace o této události mladým generacím. Ležáky nacisté vypálili 24. června 1942 jako odvetu za atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha, dva týdny po vyhlazení středočeských Lidic. Celkem zavraždili 52 obyvatel této obce.

„Je důležité, aby věděli, že mohou přijít okamžiky, kdy budou muset volit. A buď se rozhodnou jako Karel Čurda a půjdou cestou zrady anebo se rozhodnou jako obyvatelé obce Ležáky a půjdou cestou svobody a odvahy i za cenu nejvyšší,“ řekl v neděli v Ležákách místopředseda Poslanecké sněmovny Jan Bartošek (KDU-ČSL).

Místopředsedkyně Senátu Miluše Horská řekla, že je nutné pracovat především s mladými lidmi a připomínat jim to, co se v Ležákách událo. „Připomínat jim to nikoliv jako dávno a uzavřenou část historie, ale jako událost která měla a má smysl pro naši historii a jejíž důsledky cítíme dodnes.“ řekla Horská.

Tradiční součástí pietního aktu v údolí, kde se osada nacházela, bylo kladení desítek věnců u pomníku nazvaného Kniha obětí. Následovalo čtení jmen zavražděných obyvatel osady. Po proslově do prostoru seskočili čtyři výsadkáři.

Mezi návštěvníky akce byly i sestry Štulíkovy, které jako jediné vyvraždění vesnice jako malé přežily. Jarmila Doležalová, rozená Štulíková, dnes novinářům řekla, že je určitě pěkné, že si lidé událost připomínají. „Já vzpomínám hlavně doma, kde je klid. Tady v tom množství lidí, stále někoho potkávám, takže se spíš bavíme,“ řekla Doležalová, která místo občas

navštěvuje i mimo termín pietní akce. „S dcerou a vnoučaty sem zajedeme, třeba támhle na kopec nebo si to tady obejdeme. Je to tady takové klidné, tiché místo,“ řekla Doležalová.

Nacisté Ležáky vyhladili kvůli zjištění, že v Anglii cvičení parašutisté z Ležáků udržovali vysílačkou Libuše spojení mezi domácím a zahraničním odbojem. První zprávy o odbojové síti na Pardubicku dostali nacisté od parašutisty Karla Čurdy.

Nacisté 24. června v Pardubicích popravili 34 dospělých obyvatel obce, dalších sedm lidí z Ležáků a více než 40 spolupracovníků parašutistů nacisté zastřelili 25. června a 2. července 1942. Třináct dětí z Ležáků odveklí. 11 jich našlo smrt 25. července v plynovém voze v polském Chelmně. Dnes je místo bývalé kamenické osady národní kulturní památkou, osadu připomínají žulové náhrobky s vytesaným křížem na půdorysech devíti domů.

Ze Slovenska

V Aquaparku Tatralandia vyrostly modely staveb z celého světa

Novou atrakcí Aquaparku u Liptovského Mikuláše jsou zmenšené modely světových staveb. Návštěvníci zde mohou obdivovat například Eiffelovu věž. Sochu svobody, budovu opery v Sydney, šikmou věž v Pise nebo symbol Londýna Big Ben.

Autorem třinácti zmenšených modelů známých staveb vystavených v části aquaparku zvaném Tatrapolis je umělecký kovář Vladimír Eperješi. „Na všechny zmenšeniny a sochy jsem použil 30 tun kovu, plechu a trubek,“ uvedl umělec. Eperješiho srdcovkou je sedmimetrový mo-

del Eiffelovy věže. „Eiffelovka je nejhezčí stavba světa.“ vyznal se umělec.

Nová atrakce Tatrapolis vyrostla na ploše 1,6 hektaru. „Srdcem parku je náměstí s rotujícím modelem zeměkoule.“ řekla Novinkám mluvčí společnosti Tatry mountain resorts Zuzana Fabianová. Model šikmé věže v Pise je vyrobený z oceli a sklon přesně kopíruje originál. Miniatura Big Benů vysoká tři a půl metru zaujme vitrážovým detailem.

„Model propojených mrakodrapů Petronas Towers je vysoký 4,1 metru. Nejčlenitějším modelem je miniatura opery v Sydney, která dosahuje výše 1,1 metru a povrch je upraven přesně podle originální předlohy.“ dodala mluvčí. V areálu jezdí vláček Tatrapolis Expres a jsou zde i další atrakce, které mají přilákat především rodiny s dětmi.

Slovenští biskupové kritizují plán vychovávat děti v duchu humanismu

Požadavek vychovávat děti na Slovensku v duchu humanismu, který se objevil v návrhu inovovaného národního akčního programu pro děti, se nelíbí slovenským biskupům. Podle Konference biskupů Slovenska (KBS) je slovenská ústava založena na „cyrilometodějském duchovním dědictví“ a humanismus jako ideologie je v rozporu s tímto odkazem a náboženstvím jako takovým. Biskupům vadí, co se píše v návrhu aktualizace národního akčního vzdělávacího programu.

„Do školního vzdělávacího programu zpracovat povinná témata související s multikulturní výchovou, výchovou v duchu humanismu a se vzděláváním v oblasti lidských práv, práv dítěte,

rovnosti muže a ženy, předcházení všech forem diskriminace, xenofobie, antisemitismu, intolerance a rasismu a v oblasti problematiky migrace,“ stojí v textu.

Požadavek je podle biskupů v rozporu s právem rodičů vychovávat a vzdělávat své děti v souladu se svým filozofickým a náboženským přesvědčením.

„Humanismus je možné chápat nejen jako pozitivní kulturní hnutí, ale také jako filozofický směr, který zdůrazňování významu člověka spojuje s odmítáním náboženství. V případě, že by byl humanismus interpretovaný tímto způsobem, asi nepřekvapí, že to u představitelů církve vzbuzuje jisté obavy. Vždyť už za komunismu si naši věřící tohoto humanismu užili,“ upozornil mluvčí KBS Martin Kramara.

Formulaci „v duchu humanismu“ navrhuje konference nahradit slovním spojením „výchova k lidskosti“.

Ekonomika

ČSSD, KDU-ČSL, i TOP 09 jsou pro zavedení eura.

ODS ho odmítá

ČSSD chce, aby Česko rychle vstoupilo do mechanismu směnných kurzů ERM II, který je předstupněm pro zavedení jednotné evropské měny. Euro chtějí zavést i KDU-ČSL, hnutí Starostové a nezávislí (STAN) a TOP 09. Společnou měnu naopak odmítá ODS. Proti rychlému zavádění eura se ve Sněmovně vymezilo i hnutí ANO.

„V programu chceme slíbit, že když bude sociální demokracie v další vládě, uděláme vše pro vstup do systému směnných kurzů.“ řekl ekonomický expert ČSSD Michal Pícl. Podle něj to neznamená, že by se záro-

veň pevně stanovil termín zavedení eura v Česku nebo směnný kurz, v němž by se koruna za euro měnila. Ukáže to ale evropským partnerům, že Praha má zájem v budoucnu společnou měnu přijmout.

Nejméně dvouletá účast v ERM II, kdy zapojené země musí své měny udržovat v povoleném maximálním flukтуаčním pásmu vůči euru, je podmínkou k přijetí eura. Například Slovensko, které přijalo euro od počátku roku 2009, bylo v mechanismu od konce listopadu 2005.

Příznivci zavedení eura argumentovali zejména politickými důvody. „Vnímáme projekt eura jako politický, který nás vede do civilizovaného západního světa. Jsme ve střední Evropě a jednoznačně se ukázalo, že platí, že čím víc tu je západních hodnot, tím méně je tady vlivů východních,“ řekl Marian Klásek z TOP 09.

Od poloviny června lze volat v rámci EU za domácí ceny

Od 15. 6. 2017 mohou zákazníci evropských operátorů, včetně těch z Česka, volat v jiných zemích Evropské unie za stejné ceny, jako doma. EU zrušila příplatky za roaming.

Operátorům nejsou povolena omezení hlasových volání a textových zpráv, u dat má operátor poskytnout dostatečně velký objem v závislosti na ceně balíčku mobilních služeb. Nová pravidla předpokládají „přiměřené používání roamingových služeb“, tedy v zásadě to, že zákazník svůj mobil používá více v domovské zemi než v zahraničí.

Pravidla platí ve všech zemích EU. Ve státech Evropského hospodářského prostoru (EHP), tedy v Lichten-

štejnsku, na Islandu a v Norsku. bude roaming za domácích podmínek zaveden o něco později. Nebudou se naopak vztahovat například na Švýcarsko, které není v EU ani EHP, a cena minuty hovoru v zemi bude dál stát přes 30 korun.

Většina lidí tak bude mít domácí podmínky pro používání mobilů například na dovolené nebo při krátkodobé pracovní cestě do jiné země Evropské unie.

Sdružení nájemníků vyzývá Prahu a další města, aby řešila Airbnb

Sdružení nájemníků ČR (SON) vyzvalo vedení Prahy a dalších velkých měst v Česku, aby se začala zabývat ubytováním přes Airbnb. To podle spolku porušuje stavební zákon a zhoršuje soužití v domech, unikají také státní daně a z trhu mizí kvůli několikadenním pronájmům tisíce bytů k bydlení pro běžné nájemníky. ČTK to řekl předseda SON Milan Taraba a zástupce ombudsmanky Stanislav Křeček, který stál v čele sdružení v minulosti.

Síť Airbnb nabízela letos v dubnu v Česku 15.900 možností ubytování, z toho 11.500 v Praze. Loni se v ČR přes aplikaci ubytovalo 710.000 zahraničních turistů. Proti předchozímu roku jich tak o 59 procent přibýlo.

Podle SON k bydlení kvůli Airbnb neslouží tisíce bytů, které "nahrazují hotelové služby". Centra měst, kde nabízené ubytování často je, se pak vyhlidují a místních lidí v nich ubývá. "Ukazuje se, jak se může dobrá věc zvrhnout," řekl Křeček.

Kurzovní lístek

26. 6. 2017 (střed)

EUR. 1	26,240
Kanada. 1	17,717
USA. 1	23,457

Kultura

Noc kostelů 2017

Noc kostelů, která se konala 9. června 2017, nabídla prostor pro poznání základů křesťanství a otevřela dveře více než tisícovky chrámů, kaplí, modliteben a dalších prostor spojených s různými církvemi působícími v ČR i dalších zemích Evropy.

Pražská arcidiecéze

Do letošní Noci kostelů se v pražské arcidiecézi zapojilo 311 kostelů, do nichž si dle organizátorů našlo cestu 126 500 lidí. Z Noci kostelů vznikl záznam streamu, který zachytil program na pontonu František, který se nacházel na hladině Vltavy v blízkosti pražského Karlova mostu.

Litoměřická diecéze

V necelé polovině ze dvou stovek otevřených církevních objektů bylo k sobotnímu dopoledni 10. června 2017 zaznamenáno více než 18 tisíc návštěvnických vstupů. 9. června bylo pro veřejnost otevřeno celkem 199 církevních objektů, z toho 149 římskokatolických. V litoměřické diecézi se Noc kostelů konala poosm.

Brněnská diecéze

Letošní Noc kostelů proběhla v brněnské diecézi ke spokojenosti všech. V Brně ve 43 kostelech, sborech, modlitebnách a duchovních centrech odhadují účast téměř 100 000 návštěvníků. Také na ostatních 139 místech zaznamenali značný zájem příchozích.

•Podle předpokladů v jiho-moravské metropoli byla největším lákadlem netradiční nabídka: jízda tramvaje. Šaliny, centrem Brna za účasti zajímavých hostů: brněnských biskupů, primátora města Brna, křesťanské spisovatelky, senátora nebo známého brněnského kadeřníka. Na

tramvajové zastávce u kostela sv. Tomáše na Moravském náměstí probíhal další doprovodný program: dětská kreslirna, kavárna Emmanuel a vystoupení různých interpretů.

Olomoucká arcidiecéze

Na území olomoucké arcidiecéze napočítali pořadatelé stejně jako minulý rok přes 70 tisíc návštěvnických vstupů. Nejvíce kostelů, kaplí či modliteben se připojilo v sídelním městě arcidiecéze, v Olomouci – celkem 26, po ní pak následoval Zlín (12), s deseti kostely se přidala Kroměříž, osm jich bylo otevřeno ve Svitavách a po pěti v Přerově a Šumperku.

Cesta časem: Výstava v Tančicím domě přenesla návštěvníky do první republiky

Pražská Galerie Tančící dům otevřela 3. května expozici 13 komnat První republiky. Výstava přenesla návštěvníky díky exponátům z oblasti filmu, módy, motorismu, sportu nebo politiky do meziválečného období. K vidění je například kabriolet Walter, fotografie hvězd stříbrného plátna jako Adina Mandlová a Lída Baarová, modely návrhářky Hany Podolské nebo osobní věci komika Vlasty Buriana.

„Je to výstava plná emocí a příběhů, které přinesli všichni lidé, kteří s námi spolupracovali. sběratelé, kteří nám dobové kousky zapůjčili,“ uvedla jedna z kurátorek Jana Sommerová. Společně s kolegyní Naďou Klempířovou, spisovatelem Petrem Stančíkem, který psal k výstavě veškeré texty, a ředitelem galerie Robertem Vůjtkem pracovali na 13 komnatách více než rok. „Původně jsme připravovali retro a přemýšleli, čím to propojit, a tak nás napadlo tohle téma. Jana Som-

merová měla kontakty na sběratele, kteří na výstavu zapůjčili přes 1 500 věcí.“ vysvětlil Vůjtek. „Když takovou výstavu dělá muzeum, je to jednodušší, mají svoje sbírky, zato jednání se sběrateli je někdy trochu náročnější. Jsou to dost svérázní lidé,“ dodal Stančík.

Expozice se nachází ve čtyřech patrech. První se věnuje umění všeho druhu – architektuře, literatuře, divadlu i módě. Některé šaty jsou originály ze salonu prvorepublikové královny módy Hany Podolské, pro kterou před deportací do Terezína šila a navrhovala i dodnes žijící pamětnice židovského původu Lisa Miková. Mezi exponáty patří také loutky Spejbla a Hurvínka nebo malby Josefa Čapka. V přízemí je největším lákadlem rodinný kabriolet průkopníka motorismu Josefa Waltera z roku 1932 a korespondence Tomáše Garrigua Masaryka. První suterén zdobí kostýmy z filmů a seriálů jako První republika nebo Hříšní lidé města pražského, které zapůjčila Česká televize.

„První republika byla nejenom doba úžasná, inspirační, na kterou vzpomínáme s nostalgií a hrdostí, ale byla to i doba, která měla svoje kostlivce ve skříní, a my tady takového kostlivce ve skříní taky máme,“ zve Stančík k návštěvě druhého suterénu, který patří operní pěvkyni Emě Destinové. Kromě její figuríny zapůjčené muzeem Grévin se vystavuje i originální nábytek z jejího bytu a replika Ivana, kostry, kterou Destinová brala všude s sebou. Zájemci mohou výstavu 13 komnat První republiky navštívit do 25. října každý den mezi devátou a dvacítou hodinou.

Veteráni jedou 1000 mil československých

Téměř šest desítek automobilových veteránů obsadilo prostranství u Národního technického muzea v Praze. Z Letné vzápětí jejich posádky odstartovaly k připomínkové jízdě závodu 1000 mil československých, který je jednou z legend v dějinách domácího automobilového sportu. Auto-klub Republiky československé ho uspořádal v letech 1933, 1934 a 1935.

Šlo o rychlostní závod na tehdy nejdůležitější domácí silniční trase Praha – Kolín – Německý (nyní Havlíčkův) Brod – Jihlava – Velké Meziříčí – Brno – Břeclav – Bratislava. Účastníci jeli z Prahy do cíle a zpět bez přerušení dvakrát. Celkem tedy téměř 1600 kilometrů ostré jízdy bez odpočinku.

O vysoké sportovní úrovni svědčí dodnes úctyhodné jízdní průměry vítězů. Absolutně nejrychlejším na této trati byl vítěz druhého ročníku Jindřich Knapp na třílitrovém šestiválcí Walter Standard S, který celou trasu ujel průměrnou rychlostí 104 kilometrů v hodině. V posledním čtvrtině závodu z Bratislavy do Prahy dokonce dosáhl průměru 111,5 kilometru za hodinu.

Už od sedmdesátých let 20. století pražský Veteran Car Club příležitostně pořádá vzpomínkovou jízdu historických automobilů 1000 mil československých, která se jede na stejné trase jako původní závod – tedy z Prahy přes Brno do Bratislavy a zpět: i když silnice se od té doby změnily.

"Tento závod vznikl za první republiky a byl mi-mořádný. Trochu se to osvěžilo v 70. letech a pokračovalo jízdami okolo Prahy. Až před pár lety jsem si řekl, že by stálo za to

původní akci osvěžit, byť na kratší trati. Jedeme proto z Prahy do Bratislavy, druhý den máme na Slovensku menší okruh a třetí den se vracíme do Prahy," řekl před startem ČTK ředitel závodu Miroslav Krejsa. Tuto akci bere jako "soutěž historických vozidel pro sportsmany", přičemž trasa závodu má být alespoň zčásti podobná té původní.

Muchovu Slovanskou epopej vidělo v Tokiu 662.000 návštěvníků

Slovanskou epopej Alfonse Muchy vidělo v Tokiu téměř 662.000 návštěvníků. ČTK to řekl pražský radní Jan Wolf (KDU-ČSL). V posledních šesti dnech před ukončením výstavy neklesla návštěvnost pod 12.000 lidí denně. Epopej byla v Japonsku vystavena od 8. března do 5. června. Zda bude zapůjčena do dalších měst, není jasné. Po přiletu do Česka ji budou zkoumat odborníci, poté Praha rozhodne o dalším postupu.

"Epopej vidělo v Japonsku tolik lidí, že to předčilo neoptimističtější odhady, které předpokládaly návštěvnost okolo 300.000 lidí. Je vidět, že i asi po sto letech má co říci," řekl Wolf.

Cyklos maloval Mucha na zámku Zbiroh od roku 1910 celkem 18 let. Tvoří jej 20 velkoplošných obrazů inspirovaných slovanskou mytologií a dějinami českého národa. Epopej je od roku 2010 zařazena na seznam kulturních památek. Obrazy vlastní Praha, které je Mucha daroval. Jeho podmínkou bylo, aby město vystavělo na své náklady vhodnou budovu pro jejich vystavení. Ta ovšem zatím neexistuje. Současné vedení města plánuje její stavbu na Těšnově, konkrétní kroky směřující k výstavbě zatím neudělalo.

Sport

Pastrňák získal jako nejmladší hráč v historii Zlatou hokejku

Pastrňák ovládl s 598 body třetí kolo hlasování, v kterém se od nuly hodnotí nejlepší desítka hráčů po druhé části. Přiblížil se mu jen Voráček, protože třetí David Krejčí, Pastrňákův spoluhráč z týmu Bruins, zaostal už o 215 bodů.

"Musím poděkovat mámě, bráchovi a celé mé rodině, všem, kteří mě během kariéry podporovali. Poděkování patří i spoluhráčům z reprezentace i klubu, zvláště Zdenovi Chárovi a mému novému bráchovi Davidovi Krejčímu, že se o mě stará poslední tři roky a ukazoval mi, jak se chovat v profesionálním hokeji," uvedl haviřovský rodák.

Pastrňák nasbíral v uplynulé sezoně v základní části NHL 70 bodů za 34 branek a 36 asistencí z 75 utkání. Byl tak nejlepším střelcem i nejproduktivnějším hráčem mezi Čechy v NHL. V play off znamenal v šesti duelech čtyři body za dvě branky a stejný počet přihrávek.

Jako nejmladší držitel 25 kilogramů vážící bronzové sošky hokejisty od sochaře Zdeňka Němečka předčil obránce Miloše Holaně, který ji získal v roce 1993 ve 22 letech. O šest let dříve ve stejném věku triumfoval i brankář Dominik Hašek. "Je to pro mě čest. Musím to ještě vstřebat, ale samozřejmě si toho hrozně vážím," prohlásil Pastrňák.

Šafářová s Mattekovou- Sandsovou vyhrály i French Open

Tenistka Lucie Šafářová podruhé vyhrála čtyřhru na antukovém French Open a získala pátý deblový grandslamový titul. Všechny vavříny slavila s Američankou Bethanií

Mattekovou-Sandsovou, s kterou letos splnily v Paříži roli nejvýše nasazeného páru. Ve finále porazily nenasazenou australskou dvojici Ashleigh Bartyová, Casey Dellacquaová suverénně 6:2 a 6:1.

"Jsem nadšená, že jsem v tobě našla báječnou partnerku na kurtu. Jsí skvělá hráčka a zároveň je velká zábava s tebou hrát," řekla Šafářová partnerce při slavnostním vyhlášení a dodala: "Paříž je skvělá a těším se sem na další rok."

Gólman Čech pojednácté vyhrál Zlatý míč ČR pro fotbalistu sezony

Brankář Petr Čech pojednácté v kariéře ovládl novinářskou anketu Zlatý míč o nejlepšího českého fotbalistu sezony. Gólman londýnského Arsenalu získal v 21. ročníku 1088 bodů a s přehledem udržel vedení po podzimní části. Druhý skončil se ztrátou 439 bodů obránce Pavel Kadeřábek z Hoffenheimu a na třetí místo se díky jamí výhře posunul útočník Patrik Schick ze Sampdorie Janov.

Pětatřicetiletý Čech jednáctým triumfem v anketě opět posunul vlastní rekord, získal více prvenství než všichni ostatní vítězové dohromady. Druhý je v historické tabulce Pavel Nedvěd s šesti Zlatými míči ČR. Čech poprvé vyhrál v roce 2005, od té doby ho porazili pouze předloni spartan Lafata a v roce 2009 Nedvěd.

"Vážím si toho stejně jako ty předchozí roky. Ať už to byl Fotbalista roku, nebo taď Zlatý míč. Člověk jde vždy do sezony s tím, že chce podávat co nejlepší výkony a patřit k nejlepším. Jako už pojednácté, tak samozřejmě oceňuji, že někdo viděl, že se mi daří," řekl novinářům Čech.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Trvalí jáhni již 50 let slouží Bohu i lidem

18. června 1967 vydal papež Pavel VI. list, kterým stanovil pravidla pro obnovu trvalého jáhenství v církvi. V následujícím roce bylo v Kolíně nad Rýnem vysvěceno prvních pět mužů na jáhny. Obnovila se tak služba v církvi, která byla výrazně přítomná až do 5. století, postupně však upadala, až se stala jen jakýmsi předstupněm kněžství. Dnes po celém světě působí již více než 40 tisíc trvalých jáhnů, kteří hlásají Boží slovo, slouží při liturgii a pomáhají potřebným.

Jáhenská služba má svůj původ v době apoštolů. V 6. kapitole Skutků apoštolských se dočteme o vkládání rukou na sedm mužů „plných Ducha a moudrosti“, kteří se měli věnovat službě, aby tak vytvořili prostor k modlitbě a hlásání Božího slova pro dvanáct učedníků. Jedním z prvních jáhnů byl i Štěpán, který za svou víru v Krista zaplatil životem.

V dějinách církve byla jáhenská služba výrazně přítomná až do 5. století. Později postupně upadala a stala se jen předstupněm kněžství. Tridentský sněm nařídil znovuzavedení trvalého jáhenství, avšak toto rozhodnutí se nenaplnilo. Až 2. vatikánský koncil stanovil, aby bylo „v budoucnu obnoveno jáhenství jako vlastní a trvalý hierarchický stupeň [...], a toto jáhenství se může udělit mužům zralejšího věku, a to i žijícím v manželské, a také schopným mladým mužům, pro které však musí zůstat v platnosti zákon celibátu.“ V naší zemi bylo trvalé jáhenství zavedeno 2. září 1998.

Co je vlastně smyslem trvalého jáhenství, které se uděluje svěcením a v církvi je obnoveno již 50 let? Jádrem je služba, jak napovídá i samotný název, který pochází z řeckého slova *diakonos* = služebník. Jáhen je ten, který slouží, a to především ve třech oblastech: při hlásání Božího slova, při liturgii a v charitativní pomoci. Jáhen hlásá věřícím Boží slovo. Také je věrný v modlitbě, uděluje křest, rozdává eucharistii, jménem církve žehná manželským svazkům, předsedá pohřebním obřadům či žehná svátostiny. Jáhen se také zvláště angažuje v pomoci potřebným.

Jak uvedl nedávno papež František, jáhen je „*strážcem služby v církvi*“, „*svátostí služby Bohu a lidem*“.

„*Vaše poslání spočívá v tomto*,“ řekl papež trvalým jáhnům v březnu v Miláně. „*Připomínat nám všem, že víra ve svých nejruznějších podobách – v liturgii ve společenství, osobní modlitbě, v různých formách charity – a v jednotlivých životních stavech – laickém, kněžském, rodinném – má zásadní rozměr služby. Služby Bohu a bratři a sestry. A kolik cest je potřeba urazit v tomto smyslu! Vy jste strážci služby v církvi.*“

Podle Františka není jáhen „*napůl knězem a napůl laikem*“ ani „*nějakým prostředníkem mezi věřícími a pastýři*“. Jáhenství je samostatné charisma v církvi, které hovoří o službě.

V Litvě blahořečili mučedníka pronásledovaného sovětským režimem

V Litvě blahořečili v neděli 25. června arcibiskupa Teofilie Matulionise, který strávil téměř 16 let v sovětských věznicích a pracovních táborech. Bohoslužbu v litevské katedrále slavil kardinál Angelo Amato z vatikánské Kongregace pro svatořečení, koncelebroval také pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP.

Arcibiskup Teofilus Matulionis se tak stal prvním litevským blahoslaveným mučedníkem z éry Sovětského svazu a vůbec prvním svatým narozeným v Litvě.

Podle předsedy Litevské biskupské konference Gintarase Grusase je poselství nového mučedníka stále aktuální: „*Kvůli napětí v naší části světa je velmi důležité jeho povolání zůstat ve vnitřním pokoji a následovat Boží vůli s vědomím, že Bůh nám vždycky dává dary, které potřebujeme.*“ uvedl Mons. Grusas. „*Dosvědčování vlastní víry nutně neznamená jít až na smrt. Avšak existují lehčí formy pronásledování, které se denně odehrávají v našich společnostech a také vyžadují odvahu,*“ dodal. Právě pro svou „*radikální víru*“ a „*hledání pravdy za každou cenu*“ je Matulionis důležitý i pro mladé lidi. Těm bude věnován dvoudenní festival, jež má předcházet blahořečení. Jak také uvedl Grusas, nový mučedník obětoval svůj život za obrácení Ruska. Životní příběh Teofilie Matulionise je svědectvím pevné víry i v těch nejkrutějších podmínkách sovětských věznic a pracovních táborů.

Narodil se 22. června 1873 v obci Kudoriškis na jihovýchodě současné Litvy. Na kněze byl vysvěcen až v roce 1900 kvůli pochybnostem o svém povolání. Po Velké říjnové revoluci v roce 1917 začala komunistická vláda utlačovat katolickou církev. V roce 1923 byl Matulionis spolu s dalšími 15 kněžími zatčen a zúčastnil se katolických bohoslužeb odsouzen ke třem letům vězení. Výslech probíhal na Květnou neděli ve 3 hodiny ráno, jeden z kněží byl následně ráno v neděli Zmrtvýchvstání popraven. Předtím požehnal svým popravčím. Matulionisovi byla nabídnuta možnost opustit zemi, kterou však odmítl se slovy, že pastýř neopouští své stáde.

Roku 1929 byl Matulionis jmenován pomocným biskupem Mohyleva a tajně vysvěcen. V témže roce jej sovětská vláda nechala znovu zatknout a poslat do exilu na Solovecké ostrovy. Aby nemohl povzbuzovat spoluvězně, byl izolován spolu s dalšími 33 kněžími, jimž se stal představeným. Brzy však tato skutečnost vyšla najevo a Matulionis byl poslán nejprve na samotku do petrohradské věznice s přísným režimem, později k tvrdým pracím v lese na Ledových polích poblíž Ladožského jezera. Mráz, těžká práce a špatná strava doživotně zničily jeho zdraví. Roku 1933 byl biskup přesunut do vězení v Moskvě. V témže roce se litevská vláda dohodla se sovětskou na výměně vězňů. Teofilus Matulionis se tak mohl vrátit do vlasti, kde teprve vyšlo najevo jeho biskupské svěcení. Jakmile se mu vrátila síla, odecestoval do Říma, kde se účastnil svatořečení Dona Bosca a setkal s papežem Piem XI. Teprve poprosil biskupa o požehnání a později řekl: „*Šťastná je litevská země, protože nám dala tohoto velkého hrdinu.*“ Ve své rodné zemi působil Matulionis nejprve jako pomocný biskup v Kaunasu, kde mimo jiné založil tradici ustavičné adorace, jež trvá dodnes. Následně se stal diecézním biskupem v diecézi Kaišiadorys. Během německé okupace bránil katolickou církev a kněze nabádal k vytrvalosti a pomoci lidem navzdory útlaku.

Podobně jednal při sovětské okupaci. Roku 1946 byl odsouzen za nespolupráci se sovětským režimem na 10 let vězení, které strávil v Orše, Vladimíru a v nemocnici pro invalidy v Mordovsku. Po propuštění žil v Biržonasu, kde o něj pečoval jeho přítel Jonas Jonys. Odtud arcibiskup spravoval svou diecézi. Roku 1957 vysvětil proti vůli Sovětského svazu, avšak s povolením Vatikánu, Vincetase Sladkevičiuse na biskupa. Znovu byl proty vystaven pronásledování. 20. srpna 1962 zemřel za nevyjasněných okolností. Stalo se tak tři dny poté, co mu byla při domovní prohlídce injekčně aplikovaná neznámá látka. Beatifikační kauza byla zahájena roku 1990.

Podle zpráv České biskupské konference

Dr. Jaroslav Kyncl laureátem ceny Gratias agit 2017

Laureáti ceny Gratias agit 2017 – Dr. Kyncl šestý zleva po pravici ministra

Cenu za šíření dobrého jména České republiky v cizině Gratias agit udělovanou ministrem zahraničí Lubomírem Zaorálkem letos obdrželo v pátek 23. června 2017 v Černínském paláci v Praze 15 osobností. Jedním z oceněných byl také náš známý krajan Dr. Jaroslav Kyncl, který žije v Lake Bluff u Chicaga v USA a je významný vědec a mecenáš kultury a umění.

Cena Gratias agit se uděluje od roku 1997 krajanům a přátelům České republiky bez rozdílu národnosti a státní příslušnosti, nezávisle na zemi jejich původu a současného pobytu, kteří svou dlouhodobou činností nad rámec svých profesionálních povinností nebo významným činem cílevědomě přispěli nebo přispívají k šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. Mezi laureáty ceny jsou bohemisté, překladatelé, vědci, podnikatelé, umělci, spisovatelé, pedagogové nebo sportovci. Cenou je vedle diplomu symbolický křišťálový globus od akademického malíře Zdeňka Petra. Ocenění není spojeno s finanční odměnou.

Mezi letošními oceněnými byl polský kněz a publicista, dominikán Tomasz Dostatni, OP jeden z prvních polských kněží, kteří začali po sametové revoluci trvale působit v Československu. Cenu také obdržela rychlobruslařka Martina Sáblíková a další publicisté, překladatelé, vědci a významní představitelé českých krajanských komunit. In memoriam byl oceněn dirigent Jiří Bělohlávek.

Křišťálový globus ceny Gratias agit

V předchozích letech byla cena udělena například olympioničce Věře Čáslavské, spisovateli Petru Sísovi, hokejistovi Jaromíru Jádrovi nebo izraelskému historikovi českého původu Jehudovi Bauerovi. V roce 2013 byl touto prestižní cenou odměněn i Mons. Petr Esterka, biskup pověřený duchovní službou pro české katolíky v zahraničí.

Dr. Jaroslav Kyncl se narodil v Praze 16. srpna 1936. Strávil své dětství v severočeském městě Liberec, kde byl jeho otec Jan Kyncl prezidentem místní pobočky Živnostenské banky. V roce 1939, po nacistickém záboru Sudet, byla rodina vyhoštěna z Liberce a přestěhovala se do Německého Brodu (dnes Hlavíčkův Brod), kde Kynčlovi strávili dobu války. V roce 1945 se vrátili do Liberce, ale po komunistickém převratu v roce 1948 se rodina odstěhovala do Aše u Chebu. Zde Jaroslav navštěvoval střední školu. V roce 1954 zahájil studia na Masarykově univerzitě v Brně. Po jejím dokončení se v roce 1961 přestěhoval do Prahy, kde zahájil farmakologický výzkum, vývoj nových léků ve spolupráci s Československou akademií věd a Společnost SPOFA. V tomto roce se oženil s manželkou MUDr. Mílou Kynclovou.

V květnu 1968 mohl Dr. Kyncl vycestovat do Spojeného království, aby tam konal přednášky o práci, kterou dělá. Jeden z jeho hostitelů, Dr. Hans H. Heller, který byl sám českým emigrantem, mu doporučil aby měl vše připraveno pro případ, že by sovětsí vojáci napadli Československo a zastavili pražské jaro. Dr. Kyncl, jeho manželka a jejich dvě děti pak týden po sovětské invazi do země v srpnu 1968 opustili Československo a odešli do Rakouska. Rodina strávila krátkou dobu v uprchlickém táboře ve Vídni předtím, než bylo Dr. Kynclovi nabídnuto stipendium Alexandra von Humboldta na Univerzitě v Heidelbergu v Německu.

V roce 1971 přijel Dr. Kyncl nejprve sám do Ameriky a získal zde místo ve výzkumu na Clevelandské klinice. O rok později dostal práci v Abbott Laboratories v Lake Bluff, Illinois. Do USA se za ním v té době přistěhovala jeho rodina. Mezi jeho mnohé profesionální úspěchy patří zejména objev léku Hytrin, což byl první přípravek k léčbě BPH (problémy s prostatou). Kromě své profesní práce je Dr. Kyncl velkým nadšencem pro kulturu a umění. Zaměřuje se především na archivaci a propagaci práce českých exilových umělců. Za tímto účelem např. natočil dokument o básníkovi a umělci Jiřím Kolářovi a provozuje malou galerii ve svém sídle. České veřejnosti v Chicagu je znám jako mecenáš mnoha umělců a řady kulturních podniků, zejména koncertů vážné hudby. Zasloužil se například o uvedení, dnes již světově známého českého klavíristy, Lukáše Vondráčka na americkou scénu, zařídil mu studia New England Conservatory v Bostonu a tento umělec se v květnu 2016 stal vítězem prestižní klavírní soutěže královny Alžběty v belgickém hlavním městě Bruselu. Poprvé přičiněním Dr. Kyncla koncertoval v Chicagu v necelých 10 letech.

Dr. Jaroslav Kyncl se svou manželkou Dr. Mílou jsou také dlouholetými čtenáři a odběrateli Hlasů národa a velkými příznivci naší České misie. Dr. Kynclovi upřímně blahopřejeme k udělení ceny Gratias agit, kterou byla oceněna jeho celoživotní práce a do dalších let mu přejeme mnoho zdraví a životního elánu k úspěšné realizaci dalších velkých projektů, které má před sebou.

Podle zpráv Ministerstva zahraničních věcí ČR

Arcibiskup Daniel Kučera, O.S.B.

**5. opat kláštera sv. Prokopa v Lisle
zemřel 30. května 2017 ve věku 94 let**

Arcibiskup Daniel Kučera, O.S.B.

Narozen 7. května 1923 v Chicagu
Řeholní sliby složil 16. června 1944 v Lisle
Na kněze vysvěcen 26. května 1949 v Joliet
Zvolen opatem kláštera sv. Prokopa 8. července 1964
Na biskupa vysvěcen 21. července 1977 v Joliet
Arcibiskupem v Dubuque jmenován 20. prosince 1983
Zemřel 30. května 2017 v Dubuque

Původním jménem Vilém Kučera se narodil v Chicagu 7. května 1923 jako druhý syn ze čtyř synů českých rodičů Josefa a Lilien Kučerových. Rodina žila ve farnosti svatě Anežky České a tehdejší farář Otec Jan Cherf brzy vypořádal v mladém Vilémovi smysl pro zodpovědnost a manažerské schopnosti, takže ho již na začátku střední školy učinil svým asistentem. Také byl zapojen do vydávání časopisu "Procopius News". Od svého mládí byl v kontaktu s benediktiny od sv. Prokopa v Lisle a tak již jako čtrnáctiletý následoval svého staršího bratra, budoucího Otce Matěje,

a odešel do Lisle na střední školu. Potom pokračoval na místní Koleji sv. Prokopa (dnes Benediktinská Univerzita) a po ukončení prvních dvou let vstoupil do noviciátu a 16. června 1944 složil první řeholní sliby a přijal řádové jméno Daniel. Potom pokračoval ve studiu teologie a 26. května 1949 byl biskupem McNamarou v katedrále sv. Raymonda Nonnata v Joliet vysvěcen na kněze. V následujících letech učil Otec Daniel na Benediktinské akademii v Lisle a pokračoval v postgraduálním studiu na Catholic University of America, kde dosáhl v roce 1954 doktorátu filosofie v oboru pedagogiky.

Potom byl pověřen vedením pedagogického oddělení na Koleji sv. Prokopa a po jejím přemístění do budovy bývalého sirotčince sv. Josefa se stal jejím děkanem a v roce 1959 byl jmenován jejím prezidentem. Na dalších pět let se pak tato škola stala jeho druhým domovem. Pod jeho vedením byla zbudována pro Kolej nová budova a knihovna. S pomocí Otce Františka Clougherta vytvořili laický Kolejní výbor, aby tak pro školu, kde rostl počet studentů, získali z řad veřejnosti nové odborníky a podporovatele.

8. července 1964 mniši konventu svatého Prokopa v Lisle zvolili jednačtyřicetiletého Otce Daniela Kučeru za pátého opata zdejšího benediktinského opatství. Při jeho opatské benedikci 19. srpna v jolietské katedrále sv. Raymonda se sloužila jedna z prvních koncebrovaných mší svatých v USA v duchu právě probíhající liturgické reformy II. Vatikánského koncilu. I tato skutečnost byly předzvěstí budoucích úkolů nového opata v naplňování závěrů posledního církevního sněmu.

Již tři měsíce po svém zvolení oznámil opat Daniel své rozhodnutí vybudovat v Lisle nový kostel a klášter, kam by se mnišský život přesunul z původního konventu. O tomto projektu se diskutovalo plného čtvrt století a nový opat dovedl tento záměr k úspěšnému konci. Byl v neustálém spojení s architektem Eduardem Dartem a Otcem Michaellem Komechakem, kterého ustanovil koordinátorem celého projektu. V roce 1970 bylo dílo úspěšně dokončeno a nový kostel a klášter byl posvěcen. Stavba ve stylu strohé cihlové architektury s ocelovými nosníky a prvky z litého betonu, kam okny vysoko umístěnými hned pod stropem proniká Boží světlo získala architektonické ocenění.

V roce 1971 byl zvolen novým opatem kláštera Otec Tomáš Havlík a opat Daniel se opět vrátil do zdejší Koleje jako její prezident. Zasloužil se o vybudování nové tělocvičny a Dan a Ada Rice Centra. V této době byl uznán také první promoční program školy s udělováním Magisterské hodnosti v obchodní správě. V roce 1976 se Otec Daniel vzdal úřadu prezidenta Koleje a předal tuto funkci do rukou

Zleva: Daniel Kučera, O.S.B. - arcibiskup Dubuque, Austin Murphy, O.S.B. - opat sv. Prokopa Lisle, Peter Sartin - arcibiskup Seattle

laického profesora Dr. Richarda C. Beckera. Sám se stal předsedou Kolejního výboru, který se zaměřil na organizaci sbírek na hmotnou podporu školy.

Začátkem června 1977 papež Pavel VI. jmenoval Otce Daniela titulárním biskupem v Natchez (Mississippi) a pomocným biskupem v diecézi Joliet, na jejímž území se nachází i opatství sv. Prokopa. Biskupské svěcení mu bylo uděleno v katedrále sv. Raymonda místním biskupem Romeo Blanchettem na svátek sv. Daniela 21. července 1977. Následně pak biskup Daniel Kučera v Jolietské diecézi prakticky ve všech směrech zastupoval těžce nemocného diecézního biskupa.

11. března 1980 papež Jan Pavel II. jmenoval Daniela Kučeru sídelním biskupem v diecézi Salina, Kansas. Zde během svého působení, které trvalo tři a půl roku, reorganizoval činnost diecézní kurie a získal finanční prostředky na vybudování Katolického studentského centra na Státní Vysoké škole ve Fort Hays.

20. prosince 1983 byl biskup Daniel jmenován arcibiskupem Dubuque, Iowa. Jako osmý arcibiskup této arcidiecéze byl uveden do úřadu 23. února 1984. Tak jako na předchozích místech i zde arcibiskup Kučera usiloval o to, aby vedoucí místa byla obsazována nejschopnějšími pracovníky. Jeho pastýřské listy vzbuzovaly obdiv pro svou duchovní hloubku a jeho kázání dovedla k obrácení mnoho zvláště mladých lidí a jeho povzbuzivá slova dokázala pohnout věřící ke štědré podpoře sbírek pro dobročinné účely. V roce 1987 a potom v letech 1992 – 1993 arcibiskup Daniel Kučera zastával funkci pokladníka Národní konference Katolických biskupů USA.

Když arcibiskup Daniel Kučera poznal, že mu ubývá síla, požádal o pomocného biskupa a byl mile překvapen, že mu byl poslán opět benediktin Jerm Hanuš, O.S.B. 16. října 1995

přijal Svátý otec rezignaci arcibiskupa Kučery a on posléze odešel do důchodu do Aurory v Coloradu, kde v té době působil jako kněz jeho mladší bratr Eduard Kučera, O.S.B. V denverské diecézi arcibiskup Kučera vypomáhal při udělování svátosti biřmování, byl vyhledávaným kazatelem a také často vedl duchovní cvičení pro různé skupiny věřících. V roce 2007 odešel na odpočinek do Villa Raphael v Dubuque a v roce 2010 pro těžkosti s páteří a kyčelním kloubem byl přemístěn do Pečovatelského střediska do Stone Hill, zde pak zůstal do konce svého života. Na věčnost byl povolán 30. května 2017, v pozhnaném věku 94 let.

Zádušní mše svatá a rozloučení s arcibiskupem Danielem Kučerou se konalo v katedrále sv. Rafaela v jeho bývalé arcidiecézi v Dubuque 6. června 2017. Jeho tělesné pozůstatky byly potom převezeny do Lisle u Chicaga, kde se 9. června konala vigilie, při níž se s ním rozloučil místní emeritní opat Dismas, O.S.B. a pohřební mše svatá a obřady se konaly v sobotu 10. června 2017 dopoledne a vedl je nynější opat Austin, O.S.B.. Tělo arcibiskupa a opata Daniela Kučery, O.S.B. bylo uloženo na klášterním hřbitově do hrobu u hlavního kříže mezi ostatními opaty kláštera, kteří zde očekávají slavné vzkříšení. Daniel Kučera byl posledním zdejším opatem českého původu.

Mši svatou za spásu duše zesnulého

5. opata v Lisle a 8. arcibiskupa v Dubuque

Daniela Kučery, O.S.B.

budeme v České misii v Brookfieldu obětovat
v neděli 16. července 2017 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Ze života České misie v Chicagu

Foto Pavol Rošťák

1. svaté přijímání slovenských dětí 14. května 2017

Po pravici Mons. Dušana Hladíka je katechetka Darina Arvajovičová, která děti vyučuje náboženství.
Chlapci zleva: Miroslav Horňák, David Grivalský, Lukáš Majerčák, Lukáš Martančík, Michael Rošťák
Děvčata zleva: Viktoria Basista, Karolína Budzáková, Zdenka Majerčáková, Nicole Rusnaková

Děkujeme Pavlu Rošťákovi za štědrý sponzorský dar naší misii.

Piknik na Den otců 18. června na zahradě misie

Po mši svaté se na zahradě misie sešlo přes stovku lidí. Počasí nám přálo, slunce svítilo, vanul příjemný vánek.

Dobrá zábava, jídlo a pití vydržely účastníkům do pozdního večera. Podával se guláš, vychlazené plzeňské pivo, nechyběla zmrzlina.

Odpoledne vystoupila skupina Borůvky, která letos slaví 20 let svého trvání. Písničkami a hudbou obveseluje publikum mnoha zábav a pikniků.

Štáb kuchařů a kuchařek nepřetržitě smažil oblíbené bramboráky a tradiční langoše a opékal výborné klobásky a párky.

Borůvky bohužel vystoupily bez svého kapelníka Rudolfa Hinke, který si těsně před tím polámal nohu, tak se musely držet basisty Fedi. Hudební doprovod pikniku zajistil dále populární DJ Tony.

U sousedního stánku bylo velké množství chutného domácího pečiva které jako obvykle, připravily naše obětavé ženy. Štrůdl, makovníky, koláče s ovocem a jiné pochoutky brzy zmizely.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Srdečně Vás zveme na

Československý festival

Czechoslovak American Congress

Neděle 30.července 2017

Elhert Park - Congress Park and Elm Ave.
Brookfield, IL 60526

Výroční piknik ÚMS

Ústředna Moravských Spolků

Neděle 20.srpna 2017

Kiwanis Park, 8820 Brookfield Ave.
Brookfield, IL 60526

Výroční piknik Misie

Česká Katolická Misie

Neděle 10.září 2017

Natinal Grove, Zahrada č.4
27th Str. a Desplaines Ave.
North Riverside, IL 60546

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

**srdečně děkuje všem, kdo pomohli
v měsíci červnu v našem
kostele v Brookfieldu s organizací**

RUMMAGE SALE

**Vzdáváme upřímně Pán Bůh zaplat' všem, kdo
darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště
děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali
s prodejem a také s následným úklidem.**

Výtěžek byl

\$ 2652,-

**a bude věnován na splátky dluhu
na náš kostel v Brookfieldu**

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Vzpomínka na nedožitých 75 let

našeho milovaného manžela, bratra a strýce

Ing. Josefa Zolmana M. D., Ph. D.,

který zemřel 15. listopadu 2014

Narodil se 8. července 1942 v Hradci Králové. Vysokou školu zemědělskou vystudoval v Brně.

Vědecké práci se začal věnovat ve Výzkumném ústavu zemědělském v Liběchovicích.

Do exilu odešel po Sovětské okupaci Československa v září 1968.

Doktorát Ph. D. mu byl udělen Universitou Michigan State v East Lansing, Michigan.

Lékařský diplom M. D. pak získal na lékařské fakultě University v Juarez v Mexiku.

Vědeckým výzkumem se zabýval na amerických univerzitách Michigan State, Washingtonově Univerzitě v St. Louis,

University of California v Irwine, Medical Branch of University of Texas v Galvestonu a

George Washington Univerzitě ve Washingtonu D. C.

Před odchodem do důchodu pracoval 20 let pro Food and Drug Administration v oddělení nukleární medicíny.

Na věčnost byl povolán náhle ve věku 72 let 15. listopadu 2014.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 8. července 2017 v 6.30 večer**

Děkujeme upřímně všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

Jaroslava Zolmanová, manželka

Václav Zolman, bratr s manželkou Annou a neteř Nicole Zolman

a ostatní příbuzní v České republice a na Slovensku

Vroucí vzpomínka

Letos 12. července 2017 tomu bude už dvacet šest let,
kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho
rodinného středu na věčnost můj drahý manžel,
starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá
za spásu jeho duše bude sloužena
v neděli 9. července 2017 v 10.30 hod. dopoledne
v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka

Josef a Rita, Václav a Pavla,

Rostislav Kučera - synové a snachy

Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali

a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.

Vděčná vzpomínka

*Letošního 15. července tomu bude rok, co byla
Pánem života a smrti povolána na věčnost
naše milovaná maminka a babička, paní*

Adele Vacek

Narodila se 16. října 1922 v Chicagu.

Se svým manželem Ing. Janem Vackem
vychovali syna Jacka a dceru Margaret.

Byla učitelkou na katolických školách v Ciceru a v Berwynu.

Po svých předcích zdědila lásku k České zemi.

Byla dlouholetou funkcionářkou Národního svazu českých
katolíků, Náboženského střediska Velehrad a České Misie.
Odpočívá v mauzoleu hřbitova Woodlawn ve Forest Pak, IL.

Mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie
v Brookfieldu v sobotu 15. července 2017 v 6.30 večer

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenou v modlitbě.

Dr. Margaret Trybus, dcera

MVDr. Fritz a John Trybus, vnukové a ostatní příbuzní

Fatima - místo zázraků

Procesi nesoucí Souchu Panny Marie Fatimské

Pokračování ze str. 2

Zázraky – uzdravení nemocných

Zpráva o slunečním zázraku 13. října 1917 se rozšířila bleskurychle po Portugalsku a po celém světě. Účinek byl nepopsatelný. Od tohoto dne byla Fatima cílem nespočetných poutníků a najednou se stala milostným místem podobně jako Lourdy.

Zázraky ve Fatimě jsou "na denním pořádku", jedinečná uzdravení, uvedená níže, jsou vzata z protokolů a původních pramenů. - Již od roku 1917 proudili do Fatimy nemocní z celého Portugalska. Od května 1926 do prosince 1937 se zaevidovalo téměř 15.000 nemocných. Samozřejmě, ne všichni, kdo přijedou do Fatimy, se uzdraví. "Hlas Fatimy", časopis poutního místa, registruje od r. 1942 více než 800 uzdravení. Mezi vyléčenými nemocemi byla tuberkulóza, slepota, zánět mozkových blan, zánět pohrudnice, obma, otřes mozku, vředy různých druhů, rakovina a jiné.

José d'Oliviera Carvalho, 27 let, narozený v Adaufe-Braga, obchodník v Porto, dva roky trpěl nemocí "Pott'scher". Napadena byla celá páteř, nohy ochrnuly. Nakonec lékaři rodině řekli: "Vydrží maximálně 8 dní." Začal pít vodu z fatimského pramene a za měsíc byl zcela zdrav. Zprávu o tom podává ošetřující lékař Dr. Soares 20.1.1925.

Teresa de Jesus Martins, 19 let, vdaná, bytem v Lisabonu. V březnu 1922, tři měsíce po svatbě, začala blednout a kašlat krev. Nediskrétností jednoho ze zaměstnanců se dozvěděla diagnózu: tuberkulóza v posledním stádiu. Důrazně žádala, aby ji odvezli do rodiště, že chce umřít v náručí své matky. Svěřila se do ochrany Madoně z Fatimy. Každý den vypila trochu fatimské vody a vroucně se modlila růženec. Pomalu ji začaly obtíže ustávat. Nakonec se ztratily úplně i se všemi doprovodnými příznaky.

Cecilia Gouveia Prestes, 20 let, narozená v Torres Novas, už tři roky trpěla tuberkulózou plic, komplikovanou zánětem pohrudnice. Na rady lékařů přijala svátost nemocných a rodina už dala zhotovit rakev. Nemocná však chtěla za každou cenu do Fatimy. Nakonec ji rodina odvezla, ale byla to zoufalá cesta s mnoha zastávkami a s obavou, že Cecilie náhle zemře. Ve svatyni nepocítila žádnou úlevu, naopak, když přijala požehnání, ještě se jí přitížilo a dostala nový záchvat. Za několik hodin nastoupili zpáteční cestu. Během cesty museli několikrát zastavit, aby si nemocná odpočinula. K překvapení všech poprosila nemocná o něco k jídlu a k pití. Co dostala, ji nestačilo a žádala další. Domů se vrátila jako zcela zdravá. Existuje zde písemné svědectví místního lékaře a lékárníka.

Dr. Ascio da Silva Ribeiro, lékař. Při jízdě na motocyklu mu při předjíždění auta praskla přední pneumatika. Následoval pád s hroznými následky: dvakrát zlomená pravá noha, zlomená klíční kost, roztržená pravá ruka. Rány silně krvácely. Říká: "Vyzýval jsem Královnu svatého růžence z Fatimy a očekával smrt. Dal jsem Matce Boží slib. Nedostal jsem ani horečku, ani žádnou infekci, přestože mi z hlavy vybírali kamínky a klíční kost byla znečištěná zeminou. Dnes jsem úplně zdravý, ani nekulhám a pokračuji ve své práci." Svůj příběh vyličil v Hlasu Fatimy roku 1927.

Joa-uim Duarte de Oliveira, člen šlechtické lisabonské rodiny bytem na Avenida Fondes Pereira de Malo, byl již 8 let upoutaný na lůžko a toužil po smrti, která by ho vysvobodila z nevyléčitelného utrpení. Nepomohli ani nejslovnější lékaři. Nemoc - rakovina, komplikovaná dalšími nemocemi - se ustavičně zhoršovala, až podlomila i jeho duševní schopnosti. Nesnášel už ani pohled na druhého člověka. I jeho víra vychladla a

po náboženském životě nezůstalo ani stopy. - V takovém stavu ho začala manželka tajně kropit fatimskou vodou a na postel mu položila časopis Hlas Fatimy, kde byl právě příběh výše jmenovaného Dr. Ribeira. Začal číst a se čtením se v něm začala probouzet i víra. 12. října prosil Madonu, aby uzdravila také jej. Odpověď přišla okamžitě. 13. října byl zcela a úplně uzdraven. - Pak vykonal děkovnou pouť do Fatimy a v časopise uveřejnil milost svého zázračného uzdravení. Také se zkontaktoval s doktorem Ribeirou, kterému děkoval za jeho svědectví, které mu zachránilo život pozemský i věčný.

Emilia de Jesus Mar-ues z Lousada u Porta, 32 let, nemocná už od 15. roku. V posledních měsících upoutaná na lůžko. Její lékař, Dr. Joa-uim Hermanno Mendes de Carvalho, použil na vyléčení všechny dostupné prostředky, ale bez výsledku. Utrpení nemocné se den ze dne zvyšovalo. Měla stále bolesti a nechutenství, vypadala už spíš jako mrtvá než jako živá. V takovém stavu se dozvěděla o uzdravení své krajanky ve Fatimě. To ji přivedlo k rozhodnutí, jet tam také. Lékař jí to ale výslovně zakázal s tím, že by to byla sebevražda. - Přesto se Emilia nechala 11.5.1929 převézt na milostné místo a dvě noci strávila ve Fatimě v hrozných bolestech. Ráno ji 13.5. odvezli do pavilónu nemocných, kde několik hodin čekala na mši svatou a na požehnání. Ošetřovatelka se domnívala, že je mrtvá. Když v poledne přinesli sochu Matky Boží do pavilónu, byla okamžitě uzdravena. - Odešla do registrační kanceláře, kde během konzultací lékařů o jejím stavu vkročily dvě další ženy, které byly v posledních měsících také zázračně uzdraveny: Markéta Maria Teixeira Lopes a Maria dos Santos Nunes z Lisabonu. - Po dvou letech došlo k přezkoumání Emiliina zdravotního stavu. Dr. Mendes de Carvalho potvrzuje Prof. Joa-uimu da Silva Tavanese, redaktoru časopisu "Broteria": "Uzdravení Emílie de Jesus Mar-ues, k němuž došlo 13.5.1929 ve Fatimě, je dokonalé a trvalé."

Markéta Maria Teixeira Lopes pocházela ze známé rodiny z městečka Lousada. 10 let trpěla chorobou, s níž si lékaři nevěděli rady: v průběhu nemoci se jí na těle vytvořilo až 500 malých vředů. Podle výroku lékařů byla od hlavy k patě pokryta "korkem". Pak se jí vytvořil také vřed na žaludku. 13.10.1928 se odebrala do Fatimy a ve chvíli, kdy přijala požehnání svátost-

ným Spasitelem. její nemoc zmizela. 20.11. 1928 lékaři prohlásili, že pacientka nemá ani stopy po předešlých nemocích.

Maria José dos Santos Nunes, druhá ze zmíněných žen. 28 let. narozená v Alcouchetes. bydliště Lisabon. V květnu 1914 se u ní objevily příznaky tuberkulózy plic. V r. 1925 se přidružila nemoc střev, v r. 1929 se začala projevovat nemoc mozku. Znamý specialista Dr. Egas Moniz rodině oznámil, že stav nemocné je vážný a že jí nemůže pomoci. "Jde o nádor na mozku. Předpokládám, že nemocná za několik dní zemře." Maria José, pokud byla při smyslech, vyzývala Madonu. Přikládali jí obklady z fatimské vody. Trpící se pomalu vracelo vědomí. Učinila Panně Marii slib, že vykoná pouť do Fatimy. Po dvou dnech byla při večerní modlitbě růžence ke cti Panny Marie za přítomnosti své sestry náhle uzdravena. Ošetřující lékař 8.4.1929 napsal: "V domněnku, že jí už nemohu pomoci, jsem přišel na vizitu až po 8 dnech. Pacientku, která byla před týdnem v beznadějném stavu, jsem našel ve výborné náladě s nepřehlédnutelným zlepšením."

"Ta už je mrtvá," řekl ošetřující lékař o **Emílii Martině Babtistové**, 42 let. narozené v Santiagu de Aldreu, kterou v poslední chvíli na její vroucí přání přivezli do Fatimy. Provázely ji dvě sestry z kongregace Služebnic Naší Milé Paní a civilní ošetřovatelka. Jedna ze sester namítla: "Ještě žije, je cítit slabý puls." Dostala posilující injekci, ale marně, reakce se nedostavila. Nadešla hodina požehnání. Sotva je nemocná dostala, jako by se probudila z hlubokého spánku. Otevřela oči, zvedla se a vrátilo se jí vědomí. Zvolala: "Jsem uzdravená!" Zvedla ruce a chválila Pannu Marii Fatimskou. Nemocná chtěla sejít z nosítek, ale služebnice Naší Milé Paní ji zadržely z obavy, že nadšený dav vtrhne do pavilónu. Až po skončení průvodu jí to dovolily a doprovodily ji do registrační kanceláře.

13.10.1928 stála s prosbou v srdci u zázračného pramene v Cova da Iria matka s dítětem v náručí. **Dítě bylo slepé a hluchoněmé**. Najednou vykřiklo: "Mama!" Uchopilo ručičkami medailonek Madony, který mělo na krku, dívalo se na něj a obdivovalo ho... poprvé ve svém životě. - Radost matky se nedá popsat. Šťěstím bez sebe objímala a líbala svého uzdraveného miláčka. Nadšení zachvátilo okolostojící. Každý chtěl šťastné dítě vidět a dotknout se ho. Jeden blízko stojící muž zvedl dítě vysoko nad hlavu a triumfálně ukazoval davu, který propukl v jásot a chválu Boha a Madony.

Joao, syn Maximina Carreira Sanches de Costa Pereira a Belmíry Pereira z Lisabonu, jako čtyřletý těžce onemocněl. Chlapeček oslepl a ztratil řeč. Na nic nereagoval, jenom nehybně ležel v postýlce, spíš mrtvý než živý. Lékař prohlásil, že jde o těžký případ onemocnění svalstva šíje a připravil rodiče na blízkou smrt dítěte. Jedna paní donesla rodině lahvičku fatimské vody, aby ji použili pro umírající dítě. - Po 24 hodinách projevil dítě první známky života. Zanedlouho poslali pro lékaře, který myslel, že ho volají, aby konstatoval smrt. S úžasem potvrdil, že dítě je nejen zachráněné, ale že nemá ani žádnou stopu po předcházející nemoci.

Gumercindo Henri-ues da Silva, osmnáctiměsíční chlapeček, narozený v Aveiro, onemocněl na střevní katar a těžký zánět průdušek. Po 14 dnech se nemoc zkomplikovala zápallem plic, takže se lékař vzdal naděje. Malé bezvládné tělíčko leželo v agónii, když ze sousedního kostela zvonili večerní Anděl Páně. Matce to znělo jako umírání. Padla na kolena a zoufale volala: "Nebeská Matko, měj slitování, vrať mi mé dítě!" V té chvíli si vzpomněla na fatimskou vodu, kterou jí před několika hodinami přinesla sousedka. Třesoucí se rukou otevřela lahvičku, aby vodou ovlažila rty dítěte. K úžasu dítě otevřelo oči. V nesmírné důvěře mu matka začala umývat tělo i tvář. Každou sekundu cítila, jak pod jejíma rukama stoupá oživující teplo. Za několik minut se umírajícímu dítěti vrátily síly. - Lékař následně konstatoval úplné uzdravení.

Carmina do Conceicao, 17 let. narozená v Almoester (Santarem), bytem v Lisabonu, byla nemocná pět měsíců, poslední čtyři upoutána na lůžko. Měla hrozné bolesti po celém těle, zvláště na plicích a v ledvinách. Nakonec nesnesla ani nejmenší šustot ani světlo. Léčili ji tři lékaři, ale vše marně. V květnu konstatovali tuberkulózu v posledním stádiu. - 12. června přicestovala do Fatimy. Následující den ji přivezli do pavilónu nemocných, kde sledovala mši svatou a přijala svátostné požehnání, stav se však neměnil. Milostná socha se vzdálila a s ní i poslední naděje. Kněz, který stál v blízkosti, ji soucitně řekl: "Pravda, chcete být zdravá?" "Ano." "Nežádejte to. Pán Bůh vám možná přisoudil lepší možnost. Ježíš je Hlava, my, křesťané, jsme jeho údy. Je-li jedna ruka zdravá a druhá nemocná, které dá Pán přednost?" "Myslím, že té nemocné." "Tak je to tedy i s vámi." Nemocná sklonila hlavu a snažila se odevzdat do vůle Boží a Nejsvětější Panny. Najednou pocítila, že je jí lépe. Posadila se a vzápětí vstala z nosítek. Uzdra-

Papež František žehná nemocným ve Fatimě

venou zavedli do registrační kanceláře. Když ji zpozoroval Dr. Pereira Gens, který před několika hodinami její zdravotní stav označil za krajně vážný, úžasem zbledl. "To není možné! Na nosítkách ji odnesli, a vrací se na vlastních nohách!" - Mladou dívku vyšetřili, sepsali protokol. Uzdravená se prošla kolem nemocnice a pak šla do kaple Zjevení, kde v hlubokém soustředění setrvala ve zbožné modlitbě. - Šok zažila její rodina, zejména babička, když auto s lehátkem na střeše zastavilo před domem. S pláčem se odvrátila od okna a volala: "Moje ubohá Carmina! Je mrtvá!" O to větší byla její radost, když ji její vnučka zdravá padla do náruče, objala a líbala.

Tady ale přerušíme tok radostných svědectví o nejstarších uzdraveních. Ve většině těchto případů se mluví o zázračné vodě podobně jako v Lurdech. **Ale kde se ta voda vzala?** Vždyť na Cova da Iria žádný pramen nebyl a ani Lucie, Hyacinta nebo František nedostali žádný pokyn, že by měli vyhrabat třeba studánku, jako ho dostala Bernadetta Soubirous!

Stručná historie poutního místa

Církevní vrchnost sledovala události v Cova da Iria se značnou zdrženlivostí. Protože tam proudilo čím dál víc lidí a dostavovaly se i účinky pobožnosti k Naší Milé Paní, církevní úřady dospěly k názoru, že nadešel čas zaujmout k událostem oficiální stanovisko.

V r. 1917 byla diecéze Leiria pod jurisdikcí lisabonského kardinála Nona Antonia Mendes Bello (+4.8.1929). Když se doslechl o pozoruhodných událostech ve Fatimě, vydal nařízení, které kněžím přísně zakazovalo jakékoli zasahování do fatimských událostí. Nařízení bylo dodržováno tak striktně, že fatimští i okolní kněží byli v podezření, že stojí na straně volnomyšlenkářů. 3.11.1917

V roce 1932 byl nad zázračným pramenem postaven pomník Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

nařídil arcibiskup Msgr. Lima Vidal. lisabonský generální vikář, první předběžné vyšetřování. Výsledek obdržel až 28.4.1918, neboť se vyčkávalo dalšího vývoje události.

Následujícího roku byla zřízena diecéze Leiria a jejím biskupem se stal José Correia da Silva, který se ujal úřadu až 5.4.1920. Zpočátku byl i on zdrženlivý, pokládal si za povinnost celou událost důkladně prostudovat. Den ze dne mu bylo jasnější, že je v dílu až příliš zřetelný prst Boží, proto vzal celou věc do vlastních rukou: koupil v Cova da Iria obrovský pozemek o rozloze 12,5 ha (dvakrát větší než Svatopetrské náměstí) a přikázal zhotovit plány zamýšlených staveb. V říjnu 1921 povolil celebrovat mše svaté na volném prostranství (do té doby se sloužily pouze ve fatimském farním kostele, odkud se potom poutníci ubírali na Cova da Iria). Pro ochranu před nepříznivým počasím dal postavit nouzovou kapli, kde se sloužily mše sv. A udělovala svátost smíření (dnes v těchto místech stojí dvě velké nemocnice, dva exerciční domy a jiné budovy pro katolické akce. Dominuje jim velká bazilika, která byla kdysi postavena za 200.000 dolarů).

A už jsme u té vody. Zdá se, jakoby Matka Boží chtěla dát najevo, že se jí toto úsilí a podnikání líbí: biskup dal pokyn **vykopat** na místě zjevení velkou cisternu na shromažďování dešťové vody. Sotva však odkryli první vrstvu, ukázala se tenoučká vodní žíla, ke které se postupně připojovaly další a další. Zakrátko se vytvořil pramen čisté, svěží vody. Mezi odborníky to vzbudilo údiv a překvapení. Kde se v této vápenité a pórovité půdě vzal takový pramen, když v okolí žádný není?! Lidé nabýli přesvědčení, že pramen je Madoniným darem. Tak vyřešila Matka Boží pro Fatimu životně důležitý problém. Jak by jinak mohla Cova da Iria přijmout desetitisíce poutníků v letních vedrech, když nikde nablízku voda nebyla? Od té doby neexistuje ve Fatimě nouze o vodu.

13.5.1922 začal kanonický proces. Ustavena byla sedmičlenná komise z lidí oddaných víře i vědě.

13.10.1922 začal vycházet s povolením a pod dozorem církevní vrchnosti měsíčník "Voz da Fatima" (Hlas Fatimy). Počáteční náklad byl 3.000 výtisků, v prosinci 1937 již 380.000 výtisků.

V letech 1924-26 se utvořila pro pomoc nemocným sdružení Naší Milé Paní z Fatimy, rozčleněná do 4 skupin: 1. Skupina kněží, kteří se věnovali nemocným a jiným poutníkům - hlavně zpovídání; 2. skupina lékařů; 3. skupina služebníků Naší Milé Paní, kteří měli na starosti dopravu a dozor ve svatyni a v okolí; 4. skupina služebnic Naší Milé Paní, které ošetřovaly a obsluhovaly nemocné. Všichni členové sdružení své práce vykonávali bezplatně ve šlechetném sebezáporu z lásky k Madoně.

Když se slavilo 10. výročí zjevení, posvětil biskup z Leiria křížovou cestu. Vede k Fatimě od okresní silnice a l. zastavení je vzdáleno 13 km od Fatimy. K posvěcení došlo 26.6.1927 během velké pouti, vedené samotným leirijským arcipastýřem. Pro rozšíření modlitby sv. růžence vzniklo Sdružení růžence Naší Milé Paní, kanonicky schválené 15.1.1928.

13.5.1928 se konala za velké účasti věřících do té doby největší pouť. Arcibiskup z Evory, Msgr. Emanuel da Conceicao Santos položil **základní kámen baziliky**. Práce na tomto největším chrámu v Portugalsku trvaly 25 let. Konečně 6.-7.10.1953 se uskutečnilo posvěcení baziliky s patnácti oltáři. Posvěcení se zúčastnilo všech 15 portugalských biskupů pod vedením lisabonského kardinála-patriarchy.

V r. 1920 byla otevřena nemocnice Naší Milé Paní z Fatimy. Pak se začalo s výstavbou domu pro uzavřená duchovní cvičení.

14.4.1930 bylo ukončeno šetření církevní komise a vydána zpráva o 31 kapitolách. Byl zveřejněn pastýřský list o účtě Madony ve Fatimě, který prohlásil zjevení v Cova da Iria od 13.5. do 13.10.1917 za hodnověrná a povolil veřejnou úctu "Naší Milé Paní z Fatimy". Prohlášení v Cova da Iria bylo přítomno přes 100.000 poutníků. Nato byla v r. 1931 uspořádána celoportugalská děkovná pouť, jíž se zúčastnilo přes 300.000 poutníků. (A následují další a další, vznikají další nová sdružení, Katolická akce, Křížácké hnutí. **Zlatá kniha** se jmény všech ctitelů Panny Marie, která byla položena u nohou sochy Panny Marie...)

Dalekosáhlé účinky měl slib, který složil portugalský biskupský sbor v květnu 1936 a

realizoval 13.5.1938. Biskupové sledovali se starostmi propagandu, která si vytkla za cíl vyvolat v r. 1936 revoluci. V tomto nebezpečí učinil episkopát slib, že jestli Neposkvrněné Srdce Panny zachrání do konce roku 1937 Portugalsko před tímto hrozným bičem, zorganizuje celonárodní děkovnou pouť se zasvěcením Portugalska jejímu Neposkvrněnému Srdci. A tak zatímco se stalo Španělsko na dva roky bojištěm a ještě dlouho potom zříceniny svědčily o bezohledném ničení, o nesmírném žalu a krvěprolévání, které způsobil bratrovražedný boj, Portugalsku byl dopřán mír, klidná práce a pořádek. Nadešel čas, aby episkopát s lidem splnil svůj slib. Dvacet arcibiskupů a biskupů v čele s kardinálem-patriarchou, 1.000 kněží a půl miliónu věřících zasvětili sebe i národ Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Ti, co se nemohli zúčastnit, vykonali zasvěcení ve svých farních kostelích, a tak celý národ projevil Nebeské Matce úctu, vděčnost a lásku.

V r. 1946 nadešel čas myslit na **korunovaci zázračné sochy**. Nabízela se k tomu příležitost 300 let od vyhlášení Panny Marie za Královnu a Patronku Portugalska. Lidé přicházeli, aby darovali zlato na korunu Madony. Manželé dávali své snubní prsteny i rodinné památky, ženy své jediné zlaté řetízky, prsteny po rodičích, památky na předčasně zemřelé děti a příbuzné. Nejlepší lisabonské zlatnictví pak vytvořilo po třech měsících práce monumentální zlatou korunu, vážící 12 kg čistého zlata; ta je navíc ozdobena 313 perlami a 2.650 drahokamy (a v r. 1981 byla výzdoba doplněna i kulkou ze zbraně Aliho Agcy, která byla vystřelena na papeže Jana Pavla II.). Sochu Panny Marie touto korunou korunoval v zastoupení Svatého otce papežský legát, kardinál Benedetto Aloisi Masella. **13.5.1946**. Byl vytvořen rádiový most mezi Římem a Fatimou a Svatý Otec všechny přítomné z reproduktorů pozdravil a pronesl slavnostní projev, po kterém legát provedl korunovaci. Vše bylo velmi emotivní, místo bylo krásně vyzdobeno (jen holanďští katolíci poslali před slavností letadlem 250 kg překrásných bílých růží a tulipánů). Poutí se zúčastnilo přes půl miliónu Portugalců, ale přišli i poutníci z Barcelony, z Balkánu, z Francie, Itálie, Belgie, Holandska, ze severní a jižní Ameriky.

Historii zakončíme ještě připomínkou opakovaných návštěv papežů na tomto místě, Pavla VI. v roce 1967, Jana Pavla II. v roce 1982 a 1997, Benedikta XVI. v roce 2010 a Františka 13.května letošního roku.

Zvláštní případy zázraku

Natalia Maria dos Santos, nar. 3.1.1917, bytem v Lisabonu, trpěla od dětství nemocí levého ucha. I když byl proveden chirurgický zákrok, nemoc se rok od roku zhoršovala. V r.1934 se podrobila šestitýdennímu léčení. 19.6. musela opět do nemocnice, kde ji čekala operace nosu. Začátkem srpna se vrátila domů, ale zlepšení nenastalo. 22.2.1935 ji operovali čelní dutiny. 11.8. se opakovala operace nosu. Současně dříve udělali lumbální punkci. Počátkem října ji propustili domů. Doma ale bolesti hlavy neustávaly, přidružily se bolesti očí, závratě a horečky, takže se 14.10. vrátila zpět do nemocnice. 3.11. provedli pacientce lumbální punkci, po které následovaly další prudké bolesti a částečné ochmutí a nepřirozený záklon hlavy. Žaludek odmítal potravu a vystupňovaly se bolesti uší v důsledku prudkého zánětu. Proto ji 8.1.1936 znovu operovali. Sedm dní po operaci měla opět nesnesitelné bolesti hlavy a v páteři. Nemohla zadržet hlasitý pláč a nářek. 17.1.1936 oslepla, ztratila sluch i řeč. Začátkem února začal proces poznenáhleho zlepšování, ale teprve 11.10. dostala povolení opustit nemocnici. 13.10. se cítila trochu lépe a začala nověnu k Naší Milé Paní z Fatimy. Současně prosila o trochu fatimské vody. K dvacátým narozeninám (3.1.1937) dostala invalidní vozík, který přinesl do jejího života aspoň nějakou změnu. Přešel další rok mučednictví. 27.1.1938 se jí podařilo být na mši svaté, a tak zároveň splnit jeden ze slibů, které učinila Madoně. Přešlo dalších 16 měsíců s dynamolinovými injekcemi a elektrošoky. Bolesti hlavy a páteře přetrvávaly a nepřestal ani hnisavý výtok z uší; byla vyčerpaná a slabá. Přes všechna tato trápení se rozhodla vykonat pouť do Fatimy. 13.5.1939 se v Cova da Iria zúčastnila mše svaté. - Dr. Cursino Dias ve své zprávě uvádí: "Během procesí ke mně přišla jedna ošetřovatelka, abych přišel k jedné nemocné, která je ve velmi špatném stavu. Viděl jsem, že je v bezvědomí, a stříkl jsem na ni trochu vody. Když jsem se ji pokoušel probít z bezvědomí, nemocná vydala hlasitý výkřik. Jedna z průvodkyň mě upozornila, že není možné ji posadit, že to již 18 měsíců nedokázala." Když nemocná otevřela oči, chtěli ji odvést do nemocnice, ale uprosila je, aby poshověli. Mezitím odnesli sochu zpět do kaple Zjevení. Nemocná poprosila průvodkyni, aby jí pomohla se posadit. Nadešla hodina milosti. Dr. Dias pokračuje: "O několik minut později jsem znovu upřel pozornost na Natalii dos

Vlevo dole bazilika Panny Marie Fatimské, před ní náměstí plné poutníků, nahoře vpravo nová bazilika Nejsvětější Trojice.

Santos. Posadila se, sešla z nosítek a klidně kráčela. Tato skutečnost vyvolala u všech, kdo ji znali, obdiv a úžas. Lidé se k ní hmulili. Chtěl jsem zabránit, aby ji nepřitlačili, ale ona se lidem klidně vyhnula a odcházela směrem k nemocnici. ... V Lisabonu mě navštívila v ordinaci, kde jsem ji vyšetřil. Dosvědčuji, že vede úplně normální život bez příznaků nemoci."

Gloria Ferreira da Rocha Malheiro, 42 let, po operaci žaludečního vředu začala mít bolesti jater a hlavy. Po kómatu v únoru 1934 ji udělali rentgenový snímek, kde se prokázalo, že pravá ledvina je nefunkční. K tomu se přidružil zánět slepého střeva, křečovitě bolesti střev, později zánět vaječníků, na kterých zjistili malé nádory. Byla nevyhnutelná operace. 26.11.1936 znovu silně krvácela. To již vážila jen 36,5 kg, nemohla chodit, celé noci nespala, nesnášela světlo a když něco snědla, dostavily se prudké bolesti. 12.5.1937 odcestovala do Fatimy. Když při procesí nesli milostnou sošku kolem pavilonu, posadila se a plačíc prosila: "Nebeská Matko, ujmí se mých dcer. Odevzdávám je tvé svaté čistotě." V té chvíli pocítila, že obvazy, jimiž byla ovinutá, se uvolnily a že se může zase pohybovat. Dotkla se břicha, bolesti zmizely. Své uzdravení před ostatními skryla, jen dceři, která ji doprovázela, se svěřila, že by k autu už došla pěšky. 14.5. večer přijeli domů. Pacientka se cítila výborně, jedla a klidně spala. Následující ráno hbitě vstala z postele, chodila po domě, pustila se do domácích prací, jako by se nic nestalo. Když ji domácí takhle

viděli, nemohli uvěřit vlastním očím - teprve si uvědomili, jak velký zázrak se stal. - Při lékařském vyšetření za několik dní již vážila 47,5 kg, krevní tlak normální. Lékař pouze konstatoval: "Toto se nedá lékařsky vysvětlit." 13.10.1937 a 13.5.1938 se uzdravená dostavila před lékařskou komisí do Fatimy. Bylo zjištěno, že jde o dokonalé uzdravení, proto mohl být zahájen kanonický proces. Tento případ byl zkoumán i v souvislosti se svatořečením mučedníka Jana de Britto. Uzdravení bylo uznáno jako zázrak I. třídy, a tak je 30.6.1941 potvrdil i Svatý Otec.

Delce Magalhaes Moreira de Sá, 51 let, bytem v Porto, uzdravena 13.5.1940. Po operaci levého ucha (kvůli mastoiditidě) nebyla 10 dní schopná pohybovat hlavou. Přidružily se bolesti hlavy a páteře, závratě a vysoký krevní tlak, vyžadovala úplnou temnotu. Nabyla přesvědčení, že ji lékařská věda nemůže pomoci. Proto se obrátila na Madonu z Fatimy, kterou měla ve velké úctě. V květnu 1940 ji přivezli do Fatimy. Ležela na nosítkách, na hlavě obklad, neschopná mluvit ani přijímat pokrm. 13.5. ji přidělili na oddělení těžce nemocných. Toho dne ji přinesli na mši svatou. Sotva dostala požehnání, obrátila se k manželovi se slzami a řekla: "Chci vstát." Byla okamžitě a úplně uzdravena.

Assunta la Lanca Palma, 36 let, Almondovar (Beja). Onemocněla zánětem jater, k tomu slepé střevo, byla nevyhnutelná operace. Pak se objevily prudké horečky, studený pot, křeče, kašel spojený s velkými bolestmi: rentgenové snímky ukázaly cystu

na levé straně plic. Nejlepší lékaři z Beje, Almondovaru ani Lisabonu jí nedovedli pomoci. Cysta jí praskla a způsobila silné krvácení při kašli. 12.1.1941 upadla do bezvědomí a dal se předpokládat brzký konec. Nemocná uviřila, že jí může už pomoci pouze Ona. Rozhodla se putovat do Fatimy, cestou jí dával Dr. Manuel Trigueros Sampaia morfiové injekce na utišení bolesti. Pacientku odnesli do pavilonu pro těžce nemocné. Když dostala biskupské požehnání, pocítila něco jako elektrický šok. Bolesti zmizely, postavila se, pohybovala rameny. Chtěla ze sebe sundat sádrový korzet a chodit: to jí pro množství lidí nedovolili. Cítila se výborně, byla veselá, s chutí jedla a chtěla každému vyprávovat historii svého dlouhého utrpení. - Návrat do Almondovaru vyvolal velké nadšení u obyvatel. 12.5.1942 ji Dr. Sampaia opět potkal ve Fatimě, tentokrát mezi Služebnicemi Naší Milé Paní. Celý den a celou noc se věnovala nemocným bez stopy únavy nebo nevolnosti.

Když pročítáme seznamy uzdravených a záznamy o jejich uzdravení (a kolik jich zbývá ještě do osmi set?), je to skoro únavné a čtenáře jistě napadá otázka, jak velké záporné vůle je zapotřebí, aby člověk popřel do očí bijící zázračnost událostí, kolik negace je potřeba shromáždit, aby se to vše označilo za "náhodu", "povídačky", "neověřené zprávy", "pochybné zprávy". Ti uzdravení vědí své, personál klinik také a lidé z míst, kde se žije ještě družně (zejména z malých obcí), kde soused ještě zná souseda a dokonce ho pozitivně zajímá, jak se ten druhý má, ti vědí také. - Pro věřícího je vyčet postačující a pro nevěřícího? Kdyby byl dvakrát tak dlouhý? Nebo desetkrát? A proto opakujeme název knihy: "Pojd' si sáhnout na Boha", který se viditelně projevil v uzdravení tohoto člověka - zde ve Fatimě se to děje na přímělu Jeho Nebeské Matky.

Je nepřehlédnutelné, že neviditelná Panna je zde zastoupena viditelnou (krásnou) sochou, která ji znázorňuje tak, jak ji viděli vizionáři, tři děti. - Někteří by mohli namítnout, že jde vlastně o jakési místně vázané médium, o nějaký typ léčebného amuletu, a že se člověk ve skutečnosti uzdraví svými silami podle své víry, tedy vlastními vnitřními psychickými ozdravnými silami. Ale v jediném okamžiku? A úplně? A navždy? A proč tedy ne dříve a ne průběžně? - Panna Maria jako Matka Boží není žádným lokálním božstvem. Pod její mateřskou lásku a péči spadá celý svět. Ten se jí nakonec také celý zasvětil, a to zejména se svou budoucností ve třetím tisíciletí.

Všechny zázraky činí pouze Bůh, jen On, Stvořitel všeho, je také Pánem všeho. Jen On tedy může změnit to, co Sám ustanovil. Prosby a modlitby může vyslyšet anebo je může použít k jinému, významnějšímu dobru. Také záleží na tom, kdo Ho prosí (známe to i my sami, když nás někdo o něco prosí: někomu a v něčem vyhovíme rádi a hned, u jiného to odložíme na později a některá přání vyplnit nechceme, protože je máme za nesprávná). Matčinu prosbu však Bůh nikdy neodmítne.

Výše jsme zmínili, že **socha Panny Marie Fatimské** často sloužila jako **putovní**, že navštívila několikrát celý svět. Budeme z pohledu této stopy zázraků a uzdravení zkoumat, jestli také na **svých cestách uzdravovala nemocné** nebo zda sloužila "pouze" k tomu, aby se lidé skrze ni více blížili k Bohu tím, že se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Putující Madona

Socha P. Marie Fatimské

na mši svaté, vyzpovídala se a přijala sv. přijímání. Když dostala požehnání svátostným Spasitelem, cítila se uzdravená. Horečka i kašel přestaly v jednom okamžiku. Šťastná a vděčná strávila celý den u milostné sochy a do nemocnice se vrátila až pozdě večer. U vchodu ji potkal Dr. Miranda, který se velmi zlobil: "Tak pozdě? Však na to doplatíš! Uvidíme zítra!" Nařídil jí okamžitě lehnout do postele. Sám byl ale netrpělivý, nechtěl čekat do rána, a za chvíli se rozhodl vyšetřit ji ještě ten večer. Když ji zrentgenoval, překvapeně zvolal: "Marie, ty jsi uzdravená! Cos dělala?" Dívka koktajíc se stra-

chem odpověděla: "Naší Milé Paní z Fatimy jsem slíbila svíčku." Lékařskou zprávu ze dne 21.6.1949 nemocnice v Alfandega da Fé potvrzují lékaři Dr. Miranda a Dr. Oliviera, který provedl přezkoumání a porovnání nových snímků se snímky starými dva dny. "Ta dívka je bez klinického nálezu."

Sestra Maria Már-ues, uzdravena v Granadě (Španělsko) 3.10.1949. Generální guvernér Luis Moliner Martinez píše: "Se zástupci církevních, civilních i vojenských úřadů jsem se odebral na předměstí, abychom uvítali a doprovázeli návštěvu "Putující Madony". Pro velkou účast nemocných jsem dal k dispozici 5 ambulancí vozů, 100 nosítek a jednoho vojenského lékaře. Mše se měla sloužit v Passe de la Bomba. - Mezi nemocnými na prostranství (bylo jich tam asi 400) byla i řeholnice Már-ues, která mi byla představena. Zeptal jsem se jí, jestli moc trpí. Měla takové bolesti, že se jí nebylo možné dotknout. Z ran na nohou vytékal hnis. Poznamenala: "Pane generále, budu už trpět jen chvíli, protože mě Nejsvětější Panna uzdraví." Asi jsem projevil pochybnost, protože pokračovala: "Nepochybujte, jsem si jistá. Mám tady i boty, abych se mohla domů vrátit pěšky." Přicházely mi na mysl všelijaké myšlenky, myslel jsem i na podvod. Ale sestra představená měla již operovanou páteř, přes rok je upoutána na lůžko, má oteklé, hnísající nohy a lékaři se vzdali naděje, že by se mohla uzdravit. V tom ohlásili příchod arcibiskupa. Opustil jsem nemocnou a šel ho přivítat. Pak začala mše sv. V okamžiku Proměňování se ze zástupu ozvaly výkřiky: "Zázrak! Zázrak!" Zpozoroval jsem, že představená sedí na nosítkách. Přišel jsem rychle k ní a tápal se, co se stalo. "Přesvatá Panna mě uzdravila." Zvedla nohu - oteklina zmizela, modrá barva pokožky se ztrácela a hnis, který ještě před chvílí vytékal, zaschl. Za okamžik přišel Dr. Frederico, ředitel Červeného kříže a známý chirurg. Po vyšetření řekl, že noha je v pořádku a dokonce i cirkulace krve v noze je zcela normální. (Zázrak byl schválen diecézní komisí 21.8.1956).

Ve Fatimě a u soch Panny Marie Fatimské po celém světě se dějí nejenom fyzická uzdravení, ale zejména uzdravení duchovní a duševní, obrácení, nalézání se zpět cestu k Bohu a do Církve. Tyto zázraky nejsou hmatatelné ani se na ně nedá ukázat, pouze vidíme, že se někdo od základu změnil a že se jeho život z hlediska víry od základu změnil. Je mnoho zachráněných "na smrtelném loži", v poslední chvíli.

Podle <http://web.katolik.cz>

Tajemství hrobu velkomoravského arcibiskupa sv. Metoděje

Zatímco tělesné pozůstatky sv. Konstantina-Cyrila jsou uloženy v bazilice sv. Klimenta v Římě, kostra jeho rodného bratra, velkomoravského arcibiskupa sv. Metoděje, nebyla dosud nalezena. Jsou sice známy hroby, do kterých mohl být sv. Metoděj uložen, ale zbytky jeho těla nebyly až dosud nikde nikým nalezeny. Absence kostry v hrobě přitom není nic tak velmi zvláštního. I v mnoha dalších starých hrobech se setkáváme se špatnou zachovalostí kosterních pozůstatků. Pokud však ve starém hrobě nalezneme jenom předměty posmrtně věnované zesnulému a zcela chybí zuby a také součásti lebky zesnulého, pak je nutné uvážit možnost, že hrob byl znovu otevřen a zesnulý z hrobu vyzvednut a přemístěn na jiné místo. O takové možnosti v souvislosti s hledáním hrobu sv. Metoděje uvažoval mj. také Doc. PhDr. Zdeněk Klanica, CSc. Jako místo původního uložení těla sv. Metoděje předpokládá hrob č. 580, nalezený v trojlodní bazilice archeologického areálu ležícího nedaleko obce Mikulčice na Břeclavsku.

Celý areál u Mikulčic byl svého času bez jakýchkoliv pochybností významným mocenským centrem Velké Moravy. O tom, že byl také centrem tehdejší vzdělanosti a křesťanské církve, svědčí hojně nálezy železných „stilů“, tedy zaostřených kovových pisátek, kterými se tehdejší žáci církevních škol učili psát do voskem potažených destiček. O přítomnosti živé křesťanské víry svědčí četné nálezy v hrobech kolem baziliky z časů Velké Moravy. Nikde na Moravě totiž není tak silná koncentrace nálezů s náboženskou tematikou, jaká je právě v mikulčické bazilice a v jejím okolí. Patří sem především stříbrný křížek s ukřižovaným Ježíšem Kristem zobrazeným způsobem, který je typický pro východní křesťanství (obr. 1 - 1). Z blízkosti mikulčické baziliky pochází také olovený procesionál (obr. 1 - 2), tj. menší křesťanský kříž, pevně upevňovaný na horní konec vysoké dřevěné hole. Ten prozrazuje neklamné znaky své východní středomošské proveniencie. Je velmi starobyklý, původem je starší než z 9. století.

I četné další křížky a přívěsky z okolí baziliky (obr. 2) jsou výrazným dokladem toho, že u této snad jediné větší církevní stavby v Mikulčicích se, na rozdíl od ostatních mikulčických kostelů, soustřeďovala misijní činnost příslušná z Byzance. Přitom četné nálezy kolem mikulčické baziliky jsou jistě jenom velmi nepatrnou částí původní bohaté výbavy nebožtíků.

Jižně od mikulčické baziliky byly nalezeny zbytky speciální amfory, tedy nádoby, která sloužila k dopravě a k přechovávání vína nebo jedlého rostlinného oleje. Mikulčice jsou v tomto ohledu jediné místo na Moravě, na němž se našly takovéto doklady importu z byzantské oblasti. Střepy této amfory jsou důkazem spojení mikulčické baziliky s byzant-

skou oblastí, které nemusí být nutně dáno do souvislosti s cyrilo-metodějskou misí.

Je známo, že tzv. „Proložní legenda“ říká, že sv. Metoděj „leží ve velkém chrámu moravském po levé straně, ve stěně za oltářem svatě Bohorodičky“. Je to určení neúplné, málo obsažné, a proto dnes už velmi nedostačující. Umístění prvotního hrobu sv. Metoděje je proto možné předpokládat mj. také v mikulčické bazilice. Mimo jiné také proto, že základy apsidy této baziliky jsou široké téměř 1 m. Metodějův hrob by se do výklenku ve zdi apsidy (po nezbytných stavebních úpravách) vešel. Archeologové však ve zbytcích základů apsidy žádný hrob (ani jeho stopy) dosud nenašli. Je známo, že v Řecku, v byzantské severní Africe a také v koptských kostelích starého Egypta oltáře stávaly uprostřed hlavní lodi kostela. Je pozoruhodné, že svým charakterem se mikulčická bazilika velice blíží církevním stavbám postaveným na okrajových územích byzantského světa.

Obrázek 1

- 1 - Stříbrný křížek na krk s ukřižovaným Ježíšem Kristem
2 - Olovený procesionální kříž byzantského původu

Obrázek 2

Kresba přívěsků nalezených v hrobech kolem mikulčické baziliky

Umístění hrobu č. 580 významného člověka, pohřbeného za časů existence Velké Moravy nedaleko středu hlavní lodi mikulčické baziliky, pak za předpokladu umístění hlavního oltáře do středu hlavní lodi baziliky slovům „Proložní legenda“ vcelku dobře vyhovuje.

V suťovém trychtýři nad hrobem č. 580 se našlo kování dřevěné rakve. Podle zachovaných železných okutí rakve je možné rekonstruovat její velikost. Pravděpodobně byla dlouhá 250–300 cm, široká cca 150 cm. Železem okované rakve byly ve velkomoravské době vyhrazeny příslušníkům nejvyšší společenské vrstvy. Máme pro to nemálo důkazů, a to jak v Mikulčicích, tak ve Starém Městě u Uherského Hradiště. V rakvi, uložené na velké ploché kameny, se nenašla lidská kostra. Jedinou výjimkou byla lidská loketní kost. Ta ležela na 91 cm dlouhém železném předmětu, u jehož horní části ležela objímka ve tvaru držadla. Objímka byla zhotovena z tenkého měděného plechu. Většinou se dnes tato dvojice předmětů označuje jako meč. Poblíž dlouhého železného předmětu se našly zbytky koženého pásu se stříbrnou zdobenou přezkou a se stříbrným nákončím. Nákončí je ozdobeno řeckým křížem s liliovým zakončením ramen.

Průvlečka a nákončí, zdobené motivem kříže s liliovým ukončením ramen, patří k nejzajímavějším kusům ze širokého souboru předmětů, nalezených v této nejdůležitější hrobce největšího chrámu starých Moravanů. Celkem třikrát se tento velmi zvláštní motiv na předmětech z hrobu č. 580 opakuje. Je pozoruhodné, že ze stovek garnitur, nalezených v hrobech velmožů staré Moravy, jen tato jediná je takto

ozdobena. Symbol kříže s liliovitě zakončenými rameny se téměř výhradně vyskytuje jen ve východním Středomoří. Má to svoji příčinu: bělokvětá, příjemně vonící lilie bílá, *Lilium candidum* L., pochází právě z této oblasti. Podle PhDr. Jaroslava Studeného je tato lilie prastarým symbolem králů, božského světla a čistoty. Tentýž Jaroslav Studený ve své publikaci uvádí, že lilie může v ikonografii vyjadřovat prosbu o ochranu k Panně Marii, již jsou jednotlivé osoby či celá společenství lidí zasvěceny. To nabývá zvláštního významu v souvislosti mariánským zasvěcením oltáře v moravském stoličním chrámu, jak o tom píše výše zmíněná „Proložní legenda“. Symboly lilie se na předmětech z hrobu č. 580 opakují v mnoha podobách, jak to bylo v tehdejší době zvykem, když šlo o rodový znak. Lilie vidíme také na hlavici v tomto hrobě nalezené dýky. Pravoslavný kněz a odborník na starokřesťanskou archeologii Prof. Dr. Pavel Aleš namísto torza dýky vidí horní část Metodějovy biskupské hole (porovnej obr. 3 a 4).

Obrázek 3

Torzo dýky nebo biskupské hole, nalezené v hrobě č. 580

Obrázek 4

Odznak současných biskupů pravoslavné církve (rusky: posoch, řecky: ravdos). Nosí se jen mimo liturgické prostory. Tyto 3 biskupské hole jsou majetkem současného biskupa olomoucko-brněnské diecéze Kryštofa.

Je třeba upozornit na skutečnost, že kříž s liliovým zakončením se v západní ani v severní Evropě toho času nevyskytoval. Jeho výskyt na předmětech v hrobě č. 580 v Mikulčicích zřetelně prokazuje vztah zemřelého jedince k Byzanci. Liliový kříž není spojen jenom s byzantskou misíí rodných bratrů ze Soluně, ale je dokonce spojen přímo se sv. Metodějem. Naznačuje to starobylá ikona z Rílského monastýru v Bulharsku, na níž jsou vyobrazeni oba věrozvěstové ze Soluně. Zatímco na štole sv. Konstantina-Cyryla vidíme rovnoramenný kříž s obvyklým zakončením ramen, sv. Metoděj má na své štole nakreslené kříže liliové. A ještě jeden příklad: Na nástěnné malbě v tzv. spodním kostele sv. Klimenta v Římě je vyobrazeno přinesení ostatků sv. Klimenta, papeže a mučedníka, soluňskými bratry do Říma. Jistě není náhodou, že procesionál, nesený v čele početného průvodu, má svislé břevno kříže v horní své části ozdobeno liliovým křížem. Přitom je tento procesionál nakreslen tak, jakoby patřil sv. Metodějovi.

Po pravém boku předpokládané kostry nebožtíka v hrobu č. 580 ležel železný nožik se zvláštní úpravou pochvy, a také železné zlomky, původně snad zavírací nůž. Také ocílka, potřebná pro vykřesání ohně, a křesací kameny. Poblíž ležela sekyrka a vědérko na vodu. Pod velkým kamenem na dně hrobu se našel zlatý gombík (velkomoravský knoflík) se žebrovaným povrchem. V jihovýchodním rohu hrobu byly nalezeny zbytky plíšků neznámého určení, pocházejících možná z kování knižní vazby.

Na otázku byl-li v Mikulčické bazilice pohřben sv. Metoděj musíme poctivě odpovědět, že nevíme. S výjimkou ložetní kosti nebyla kostra nebožtíka, původně uloženého v hrobu č. 580, nalezena. Jeho tělo bylo, předpokládáme, vyzvednuto a přemístěno na jiné místo. Přitom rakev a některé části pohřební výbavy zesnulého zůstaly na místě původního pohřbu. Hrob č. 580 je situován do středu hlavní lodi největšího velkomoravského kostela. Nelze tedy pochybovat o tom, že muž, pohřbený na tomto nejčestnějším místě, byl svého času nejvýznamnějším příslušníkem moravské nobility. Žádný jiný kostel na Velké Moravě, kromě sadského kostela ve Starém Městě u Uherského Hradiště, neměl tak čestné postavení jako bazilika v Mikulčicích. Přitom víme,

že nejde o hrob Mojmíra I. především proto, že nejmladší nálezy v hrobu č. 580 patří až do 2. poloviny 9. století. Kníže Rastislav (Rostislav), jak víme, byl roku 870 v Řezně oslepen a poslán na dožití do některého z bavorských klášterů. Hrob Svatopluka I. Velikého nelze v mikulčické bazilice hledat pro postupnou změnu (modernizaci) původních pohřebních rituálů. Prestižní Svatoplukovou stavbou byla pravděpodobně mikulčická rotunda se dvěma apsidami, jeho hrob bychom měli hledat u ní. Vpravo od předpokládaného vchodu do této rotundy, nebo dokonce pod ním, se našel hrob č. 50 s pozlacenými bronzovými ostruhami. Byl to hrob sice nejbohatší a u této rotundy patrně nejvýznamnější, ale zároveň, pokud byl skutečně pod vchodem, byl hrobem kajícíka. Písemné prameny o Svatoplukovi v tomto smyslu hovoří.

Zcela jinak to bylo se sv. Metodějem. Tomu místo nejvýznamnější místo ve velkém moravském chrámu právem patřilo, v době jeho smrti mu nemohlo být nikým upíráno. Základní otázkou, kterou je třeba v tomto kontextu vyjasnit, je pozice, podle níž je hodnocena čestnější strana chrámového prostoru. Podle římsko-katolického kněze Univ. Prof. ThDr. Josefa Cibulky je takové místo vlevo za oltářem z pohledu osoby stojící v lodi zády ke vchodu a čelem k oltáři. Podle římsko-katolického kněze Jiřího Maria Veselého je to opačně. Řešení sporu náleží církevním historikům. Je na nich, aby shromáždili patřičné důkazy. Pokud jde o církevní historiky má se za to, že blíže pravdě je Univ. Prof. Josef Cibulka, i když to nemuselo platit ve všech případech. Důvodem pro tento názor je uspořádání světců a tehdy významných lidí v malbě za oltářem v klenbě apsidy chrámu San Vitale v Ravenně. Nahoře v klenbě je zobrazen Ježíš Kristus a s ním svatí. Pod nimi, vlevo za oltářem z pohledu osoby stojící čelem k oltáři a zády ke vchodu, je zobrazen císař Justinián se svojí družinou. Vpravo za oltářem je pak zobrazena císařovna Teodora, proslulá svojí pestrá sexuální aktivitou. Císařovna zaujímá relativně méně čestné místo vpravo za oltářem z pohledu člověka stojícího zády ke vchodu a čelem k oltáři.

Důvodem přemístění těla arcibiskupa sv. Metoděje mohl být jenom jediný: interdikt, tj. církevní trest, který zbavuje věřící církevních práv a postihuje újmami všechny osoby, které se zdržují na určitém místě. Je otázkou, zda se takový postup už v 9. století nazýval interdiktem, a jestli Moravané v případě, že se interdikt týkal jejich všemi ctěného a velmi milovaného arcibiskupa, spěchali respektovat tak očividně nespravedlivý pokyn z Říma. Je však skutečností, že horlivým přičiněním nehoďného nitranského biskupa Wichinga (čteno také: Viking) dal papež Štěpán V. moravského arcibiskupa Metoděje po jeho smrti do klatby (sv. Metoděj zemřel, podle nového kalendáře, dne 16. 4. roku 885). Tělesné pozůstatky v historii našeho státu prvního arcibiskupa sv. Metoděje byly pak v tichosti přeneseny na jiné místo.

Obrázek 5

Púdorys mikulčické baziliky, kde se nachází hrob č. 580, zřejmě sv. Metoděje

Dle brožurky Zd. Klanici: „Tajemství hrobu moravského arcibiskupa Metoděje“ připravil: Jiří Kachlik Brno, Česká republika

Také píseň „V Hodoníně za vojáčka“ připomíná Velkou Moravu

táhle D A⁷ D

1. V Hodo-ní - ně za vo-jáč-ka mňa vza - li
mo-je vlás-ky na kraťu-č-ko strí - ha - li

G D E⁷ A⁷

Mo-je vlás-ky hej haj na ko-le-na pa-da-ly

D A⁷ D

mo-ja mamka aj fra-jar-ka pla-ka - ly

2. Neplačte vy { : Já uskočím hej haj
moja mamka mamička jak na nebi hvězdička
já uskočím až poletí gulička já uskočím až poletí gulička : }

Píseň „V Hodoníně za vojáčka“ byla písní našeho mládí. Zpívali jsme ji ve dnech osobního volna během dvouleté základní vojenské služby, zpívali jsme ji později i předtím, tedy v civilu, na setkáních s našimi přáteli ve vinném sklípku a u táborového ohně. Měla a má svoje zvláštní kouzlo, které vynikne zvláště tehdy, když píseň hrají a zpívají jihomoravští lidoví umělci.

Dle místa narození uherský hudební skladatel a sběratel lidových písní Béla Bartók (1881–1945) nazval písně jihomoravských verbuňků „parlandovými“. (Parlando je způsob zpěvu, který se blíží mluvené řeči.) Nedá se u nich hovořit o původu z barokní hudby, jak je tomu u lidových písní pocházejících z Čech. Zatímco barokní a klasicistická hudba byla napsána svého času v dur nebo v moll tóninách, malá septima, která je charakteristická pro jihomoravské písně doprovázející verbuňky, kráčí k tónice velkou sekundou zdola. Tato skutečnost má své kořeny v časech dávné antiky. Verbuňky mají tóniny lýdické, tedy se zvýšenou kvartou. (Lýdická stupnice je velmi stará stupnice, začínající tónem „f“. Název lýdická pochází od starověké maloasijské Lýdie.)

Velmi starobylá je také rytmička jihomoravských verbuňků. Měřením na moderních elektroňických měřicích přístrojích bylo prokázáno, že různí interpreti, nezávisle na sobě, zpívali verbuňky naprosto stejně. Rytmičká komplikovanost verbuňků má však svoje nepsané zákonitosti. Tak např. v určitém okamžiku je vždy druhá polovina taktu o zlomek sekundy delší, než je první polovina. Metrický systém umělé hudby spočívá na symetrických dílech. Ale co s taktem, který se dělí na dvě nestejně dlouhé doby? To nelze dnešním notovým zápisem zaznamenat. Až dosud nevysvětleným zůstává mi i původ tohoto zvláštního rytmu. Někteří badatelé jej

připodobňují k rytmu cválajícího koně. Nebo také k rytmu pohybu, kterým vesničan za zpěvu písně žal trávu.

Béla Bartók poukázal na to, že v této nejstarší vrstvě lidových písní se písně jihomoravské, slovenské, maďarské a chorvatské sobě navzájem velmi podobají. Světově proslulý moravský spisovatel Milan Kundera to vyjádřil poeticky: „Když si představíš tuto oblast, vynoří se Ti před očima říše Velkomoravská. Její hranice byly rozmetány před tisíci lety, a přesto v nejstarší vrstvě lidových písní zůstaly otisknuty až dodnes. Je to tunel, kterým vidíme hodně daleko. Až do světa knížete Rostislava...“

Text písně „V Hodoníně za vojáčka“ obsahuje některé zvláštnosti:

1. Zvyk stříhání vlasů branců na hlavě „dohoľa“ vznikl až poměrně nedávno, v minulém století. Ještě v časech Napoleonských válek by bylo takové ostříhání vojáka považováno za nepřijatelnou potupu.
2. Podivně neskutečné se nám dnes jeví utěšování matky odvedencem, že před letící nepřátelskou kulkou včas uskočí, a že si tak zachrání svůj život.
3. Hodonínská jezdecká kasárna vznikla teprve až v 19. století. Prý je postavili proto, aby se naplnil text této prastaré písně. Až do té doby prý v Hodoníně žádná kasárna nestála.

Jakkoliv se úvahy o vzniku písně „V Hodoníně za vojáčka“ na konci dobrých časů Velké Moravy zdají být fantasticky romantickými, jsou do jisté míry v souladu s fakty, která byla dohledána v následujících historických dokumentech:

a) **Regino z Prumu k roku 889:** „Maďaři napadali častými nájezdy končiny Korutanska, (a napadali) též Moravany a Bulhary. Málo lidí zahubili mečem, mnoho tisíc (lidí) však šípy, které vystřelovali z rohových luků takovou rychlostí, že jen stěží se dalo před jejich zásahy uskočit.“

Šlo o velmi účinnou zbraň, o tzv. reflexní luk. Ten by v tehdejší Evropě novinkou. Vyznačoval se podstatně vyšší rychlostí letu šípu a jeho vysokou průbojností. Mohl se tehdejší lukem vystřelovaný šíp nazývat „gulička“? Podle Etymologického slovníku jazyka českého (Machek, Lidové noviny, Praha 1997) všeslovanské slovo „gul“ znamenalo hůl. Tento název je velmi blízký staroindickému slovu pro vyjádření pojmu hrot, a také hůl. Působením melodie a rýmu naší písně se slovo „gulka“ po jistém čase změnilo na „gulička“, a bylo vyslovované jako „kulička“. Dnešní slovo „šíp“ není slovem moravským. Pochází ze země české...

b) **Petice (stížnost) bavorského episkopátu z roku 900:** „Moravané páchali po mnohá léta zločin, ze kterého nás, Bavori, obvinili neprávem. Sami přijali k sobě nemalé množství Uhrů, ostříhali dohola hlavy svých lži-křesťanů, a poslali je (spolu, nebo obojí) na nás...“.

c) **Fuldské letopisy k roku 900:** „Uhři vpadli za řeku Enži s mocnou silou a s největším vojskem... Mezitím však část jejich vojska vytrhla ze severní strany řeky Dunaje a pustošila onu krajinu. Jakmile se to dověděl hrabě Luibold, přepravil se přes Dunaj a pustil se s nimi do boje. Mezi zahubenými bylo nalezeno 1200 zabitých a v Dunaji utopených pohanů.“ O této události píše také „Santgallenské větší rukopisy“, „Švábská světová kronika“, „Heriman z Reichenau“, „Saský letopisec“, aj.

d) **Letopisy Bavorů, IV, XXI - 5, 8, 9** od Turmair-Aventina uvádějí, že „ono tažení učinili Maďaři spojení (tehdy) s Moravany, kteří táhli ze severní strany Dunaje, zatímco Maďaři bojovali na jih od řeky (Dunaje), a začali pustošit až na západ od (řeky) Enže. To proto, že na východ (od Enže) bylo území pod patronací Mojžířovou (syna Svatopluka I. Velikého).“

Moravský historik L. E. Havlík komentuje v kronikách popsanou situaci takto: „Fuldské letopisy“ hovoří sice o

vojsku maďarském, je však třeba připomenout slova „Petice bavorského episkopátu“, že Moravané nechali podle maďarského zvyku zcela ostříhat hlavy svých vojáků a poslali je, společně s Maďary, bojovat proti Bavorům. Takto „přestrojení“ Moravané mohli být pouze a ne jinak než německy hovořícími Bavori považováni za Maďary.

Závěr:

Text písně „V Hodoníně za vojáčka“, její zvláštní rytmiika i melodie mají jisté shody s historickými zprávami, které by mohly stáří této písně naznačovat. Spolu s dalšími indiciemi lze proto vznik této písně hypoteticky klást přibližně do roku 900 n. l. Je to samozřejmě jenom malé světélko v temnotách daleké minulosti života našich předků. Světélko je to sice nejasné a mlhavé, ale půvabné a krásné. Možná je tato píseň odkazem 1200 v zoufalém boji zabitých Moravanů, u kterých neznáme ani jejich jména, ani jejich hroby. Byl by to také už přibližně 11 století starý odkaz moravských lidových pěvců. Nebo v této písni nalézáme jenom náhodnou shodu stáří specifické rytmiiky, melodie a zvláštního obsahu textu písně s historicky doloženými fakty? Kdo ví?

Podle brožurky Jana Galatíka: „Velehrad. připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika.“

Dnešní stav Hodonínských kasáren

Vesničko má pod Šumavou

aneb Kde si rodáci podle vžité tradice připomínají mládí

Kaple sv. Jane Nepomuckého, kde se konala děkovná mše svatá

Největším motivem života je období dětství. Z něho se čerpají vzpomínky v celém životě. Proto nic později už není tak krásné a milé. Všechnu nepřízeň vstřebávají a řeší dospělí. Děti žijí pod jejich křídly v pohodě. To platí i o vesničce Nehodív pod Šumavou, která se nachází asi 10 mil na východ od Klatov a je usazená na rozsáhlé jihovýchodní stráni vrchu Štírek náležející k Plánické vrchovině.

Z iniciativy Obecního úřadu v Nehodívě a rodáků této obce se vždy, jednou za deset let, scházejí v této obci z různých koutů světa. Je to dost dlouhá doba pro posouzení všech změn. Taková, jako byla za jejich mládí, nebude již nikdy. Nic nelze zakonzervovat. Přibývají nová stavení, jiná ustupují, mění se i lidé. Tím dochází i k proměně vzájemných vztahů. Tak se na starou historii obce navrší stále nové události. V současné době se projevuje podnikatelské úsilí několika odhodlaných občanů a obec vzkvétá. Změnila se veřejná prostranství, z několika usedlostí se z jejich zemědělské produkce stala rekreační sídla.

Pohled na malebné domky obce Nehodív od kapličky

Sjezd rodáků připadl na sobotu 27. května 2017. Účastníků bylo nad očekávání značné množství. Přijeli rodáci z daleka, i ti, kteří žijí jak se říká za Velkou louží v USA. Nejstarším bylo hodně přes osmdesát let. Bylo nás tolik, že jsme se nemohli vejít do společného fotografického záběru. čítal 68 rodáků. Přitom jich z různých důvodů 36 chybělo, většinou pro nemoc, rodinné zaneprázdnění apod.

Po krátkém přivítání starostou obce, panem Zdeňkem Jíšou se začal naplňovat předem stanovený, bohatý a zajímavý program. Základním jeho obsahem byly průběžné informace o obci a byla v něm zabudována i bohatá hostina vkusně připravenými pokrmy. Nechyběly ani pouťové koláče, které zpestřily jídelniček po obědě. Po zahájení se všichni odebrali do místní kaple sv. Jana Nepomuckého, kde odsloužil mši svatou P. Ing. Jiří Špiřík. Th.D z arciděkanství v Nepomuku. Před nedávnem se vrátil z Brazílie, kde navštívil chrámy zasvěcené tomuto našemu světcí, který je, podle jeho slov, v této zemi velmi uctíván. Následovala prohlídka

Skupinová fotografie účastníků letošního setkání rodáků v Nehodívě

výstavy obrázků z místního vesnického prostředí, malíře a grafika Ing. Václava Hlaváče. Na návsi v upraveném prostoru bylo sehráno divadelní představení skupinou dramatických umělců z obce Žihobce na Klatovsku. Jejich projev byl akčně laděný s výrazem boje o potravu a přízeň žen v době kamenné. Až téměř do ranních hodin vyhrávala kapela populární hudební skupiny ZENIT, která se svým repertoárem snažila vyhovět všem účastníkům až na poslední fázi její produkce, kdy si mládež vyžádala rytmicky náročnější skladby, umožňující modernější prvky tanečního projevu.

Spokojenost všech účastníků byla značná. Patrné bylo přání sejít se opět po deseti letech ve stejném počtu.

*Ing. Václav Hlaváč, Česká republika
Fotografie Karla Frančika z České republiky
poskytnul John Skach, Westchester - Chicago, USA*

Otto Wichterle:

A Vision That Changed the Way We See

One million twenty-five thousand people wear contact lenses world wide. Though many utilize soft lenses, very little know who to thank. A Moravian chemist by the name of Otto Wichterle, through astounding insight and strategic innovative technique was able to create the soft lens. Though it is a multibillion dollar business, Wichterle had little financial gain from his invention. The road to his creation though is a fascinating one.

Wichterle, was born in 1913 in Moravia, which at that time was part of the Austro-Hungarian Empire. He loved tennis, literature and languages. His father owned a factory whose company produced farm machinery. A sick heart prevented him from going to school when he was young so he was homeschooled. Early on, his parents realized that there was no denying his intellect. In the 1930s, Wichterle attended Prague's Institute of Chemical and Technological Engineering, where he obtained a doctorate degree. In 1936 he stayed on at the university as a researcher and teacher. During this time, Europe was starting to feel the effects of Nazism and soon Hitler established the Protectorate of Bohemia and Moravia, essentially halting scientific work. Schools closed and Wichterle feared for his safety as he saw fellow intellectuals sent off to camps. In all of this chaos though, Bat'a Shoe Company offered him a job as a researcher. His new position allowed Wichterle to write, publish and lecture. He experimented a lot and the result produced

a synthetic fabric called silon, a fiber similar to nylon. He was doing fairly well despite the harsh political circumstances of the time until suddenly, in 1941, the Gestapo arrested him. In 1942 he was jailed for nearly six months. Eventually the war ended and Wichterle returned to school in Prague. There he obtained his second doctorate which was in organic chemistry. He published many chemistry textbooks and continued his work for Bat'a, when in 1948 the Communist Party of Czechoslovakia seized control of the state and further complicated things for the bright Wichterle.

A couple of years later, in the early 1950s, Wichterle had a chance meeting while on a train en route to Prague. In a case of being in the right place at the right time, Wichterle began a conversation with a man who happened to be an ophthalmologist. The doctor began to explain to Wichterle his patients' difficulties with their artificial eyes and other metal implants. Wichterle suggested to use a material that could mimic the properties of human tissue that the body would respond to better. Simple. The only issue was that nothing at the time like that existed. This conversation got the wheels in Wichterle's head turning. Wichterle began to think about the human eye and what type of material would work best in creating a comfortable lens.

Wichterle spent the subsequent years researching a material that what would later become known as hydrogel. In the middle of the 1950s Wichterle and his assistant succeeded in developing polyhydroxyethyl methacrylate (polyHEMA), a flexible, soft, clear, hydrophilic gel. *Nature* published their findings in 1960. At this time, Wichterle created early models of soft lenses but they were still uncomfortable to the user. Acrylic lenses starved the eyes of oxygen which led to symptoms of intense dryness. Though Wichterle had invented a substance that surpressed these earlier problems, the new material was difficult to control. But that was not his only problem. The Communist party, sick of Wichterle's outspokenness and lack of allowing nepotism, fired him.

Still, Wichterle remained positive. On Christmas Eve 1961 he sat down at his kitchen table, determined to come up with a wearable soft contact lens. Remarkably, using his son's toy construction set, a hot plate, and a motor, he began to work. First he built a base built from his son's Merkur set and connected it to the hot plate. To power this, he took apart his gramophone and ripped out the motor. Lastly, he attached glass tubing and handmade molds. This simple creative machine introduced liquid polyHEMA through the tubes into the molds while the motor kept the molds continuously spinning as they gathered heat from the hot plate. He experimented with his new contraption and the result was a successfully shaped hydrogel lens. He put the lenses on himself and they were comfortable. Wichterle and his wife began producing thousands of lenses using the homemade spin-caster. Wichterle filed for a patent, but Czechoslovak law stated that state agencies controlled the sale of patent rights. He urged the government to sell the patent before the discovery was copied by other states not for the money, as Czechoslovakia, capped how much an inventor could make through patents, but for the recognition. The agency in charge of intellectual property had little appreciation of Wichterle's invention and sold the patent to an ophthalmologist in Pennsylvania for very little money. The ophthalmologist then sold the patent to a company by the name of National Patent Development Corporation. They then licensed it to Bausch and Lomb. In 1971 the FDA approved Bausch and Lomb's mass production of soft lenses and a multibillion-dollar industry was born. Neither Wichterle nor the Czechoslovak state made any money from that sale.

Otto Wichterle passed away on August 18, 1998. A bronze tree containing more than 150 branches representing his patents was erected at the entrance to his former institute. Ironically, Wichterle never gave up wearing his glasses.

By Jana Kreck

A World Without God Makes Little Sense

In 2009, the late Cardinal Francis George published a book entitled *The Difference God Makes*. It offered a combination of faith, intellectual brilliance and love for God and the Catholic Church that were the hallmarks of the cardinal.

The book explored the practical importance of the truth about God.

The title of the book might even be restated in a different way for us now; nearly a decade later. It might be *Why God Matters*. That's because, as we look around and see the advancing societal and family disharmony and breakdown, as well as the sense of personal uncertainty and unhappiness evidenced by so many, both the existence of God and His importance to the world are being called into question.

In other words, in our modern world, even many who say they believe God exists live and act as though He does not matter. That is a tragic error, since God does matter – He matters more than anything else.

Without a belief in God, we can know some things about the physical world – we can find cures for diseases and develop remarkable technologies.

But even with such good things, a world without an understanding of God tells us nothing about why we are here, and what we really are supposed to do. Our existence simply makes no sense, and we cover that senselessness with a disordered fixation on the things we surround ourselves with.

Most fundamentally, of course, the very existence of the world and our own existence as human beings force us to

look for God. Why is there something rather than nothing? Why am I here?

Even our cultural fixation for science has to admit that the limits of human study are restricted to this world and cannot answer these most fundamental questions.

All the hypotheses of Big Bangs in various forms or blind evolution don't really answer the question of where the first molecules of matter came from, how we are conscious of ourselves and our eventual death, or what purpose or end there may be in nature and in ourselves.

God matters as well when we look at ourselves and extend that reflection to the human race as a whole. The human heart throughout history has sought God, especially in moments of crisis.

Reason also recognizes in each of us our own ability to think, as well as capacities that separate us from the rest of creation. We sense written in our hearts a link to God who has made us for a purpose. And we sense the presence of God in human nature.

Suppressing the recognition of God, His very existence and the reflection of His nature in our humanity, means that we fail to understand the true nature of the world. Such a misunderstanding means that we would not truly know ourselves and the very purpose of our lives. But don't we see that happening all around us in modern society?

God matters because the reason He has called us from nothingness into this life is to invite each of us to share eternity with Him. That gives us a purpose and an understanding of the goal of

every life, every prayer and every sacrifice.

Without the recognition of God, and that He matters, all of creation is simply understood to be at our disposal to make use of as we choose, for good or ill.

Pope Francis wrote eloquently about this in his encyclical "*Laudato Si'*." He has used the term "throwaway culture" to describe a mentality that, without reference to God or His plan in the world, sees creation, the technological and artistic goods of our making and even our bodies as objects to be manipulated at will and then discarded when they no longer please us.

Failing to recognize God's presence in us undermines the dignity of each person who is made in the image and likeness of God.

Think of the violence in our communities, between countries and even at concerts attended by young people. Such violations of human dignity would be unthinkable among those who recognize and reverence the presence of God.

This world was made good by God and then broken by our sin. It was redeemed by Christ. Through the Church we, all of our loved ones, and every other person are invited once more to eternal life with God beyond what we see and sense in this world.

It is this understanding that gives meaning to the world and to life. It is the reason that God matters, and matters above all else.

*By Bishop David J. Malloy
The Observer, June 2, 2017*

Pověst o vzniku pramene pitné vody v Hamiltonech

Malé cyrilo-metodějské poutní místo Hamiltony je dnes, obdobně jako městská část Dědice, součástí moravského města Vyškova. Tyto kdysi samostatné obce snadno najdete severozápadně od centra Vyškova. Obě lokality leží v údolí řeky Velká Lhaná, vzdálenost mezi nimi je 1–1,5 km. Na území městské části Hamiltony, na vrchu kopce ležícího proti hamiltonské kapli, lze navštívit skrovně pozůstatky kdysi významného hrádka Dědice.

Poutní místo Hamiltony vzniklo před 146 roky přičiněním tehdejšího dědičského kaplana pátera Františka Pavlíka. Ten k vydatnému zdroji pitné vody do Hamilton, nazývanému od nepaměti Strachotinka, přivedl poprvé procesi svých věřících. To aby společně s nimi poděkoval Pánu Bohu za to, že během velké epidemie cholery v roce 1855 nebyl ani v obci Dědice, ani ve vsi Hamiltony nikdo nakažen cholerou, a že v nich na následky obávané cholery nikdo nezemřel. Před cholerou měla tehdy obyvatelstvo obou zmíněných obcí chránit přimluva sv. Cyrila a Metoděje.

Jmenovaný P. František Pavlík dal pak podnět ke stavbě hamiltonské kaple, zasvěcené svatým věrozvěstům Cyrilu a Metoději. Nechal tehdy uspořádat finanční sbírku, během níž se vybralo na 1200 zlatých. Základní kámen byl položen dne 5. července 1871. Kaple byla vystavěna nad místem, kde ze skály vyvěrá pramen pitné vody, zvaný Strachotinka. Hrubá stavba kaple byla dokončena za 5 roků. Dne 5. července 1876, tedy na svátek sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje, byla v kapli poprvé sloužena mše svatá. První inventář hamiltonské kaple věnoval tehdejší olomoucký arcibiskup a současně lankrabě (císařský správce) Bedřich Egon kardinál Fürstenberg. Ten pak financoval dostavbu hamiltonské kaple. Slavnostní vysvěcení kaple provedl v roce 1878 vyškovský děkan P. Jan Mich.

Kaple byla postavena v pseudo-gotickém (novogotickém) stylu. Vysoká je 17 metrů, dlouhá 10 metrů, široká je 7 metrů. Od svého založení se, až dodnes, nazývá (také) Strachotinka. Tradí se, že každý z obou jmenovaných věrozvěstů dostal brzy po příchodu na území Velké Moravy svoje vlastní domácí jméno-přízvisko. Konstantina, který později přijal jméno Cyril, nazývali prostí lidé jménem Crha. Metoděje jménem Strachota. Byla to jména laskavá, nebyl v nich ukryt ani stín neucty či zlomyslnosti. Do dnešních dnů se na Moravě vyskytují názvy obcí, které tato neoficiální jména našich slovanských věrozvěstů připomínají: Crhov, Strachotín, aj. Pro úplnost si ještě připomeňme důvod, proč se městská část, ve které kaple Strachotinka stojí, nazývá Hamiltony. Obec vznikla jako

dominiální (na panské půdě vzniklá) ves v časech panování olomouckého biskupa Maximiliána hraběte Hamiltona (1761–1776). Náležela k vyškovskému panství.

Starobylá pověst vypráví, že bratři ze Soluně šli jednoho horkého dne moravským krajem, až došli na toto místo. Tady je očekávala spousta místních obyvatel, a také lidí, kteří přišli z nedalekého okolí. Během jejich misijních cest je totiž předcházely zprávy o tom, kam se chystají zavítat a kudy půjdou. Oba rodné bratry, Konstantina-Cyrila i Metoděje, předcházela pověst zajímavých lidí, kteří umí pěkně a poutavě vyprávět. Také se o nich povíдалo, že pochází z velké dálky, že přišli pěšky, z východu. A že ač přišli z východní části Říše Římské, přece mluví jazykem nám dobře srozumitelným. To nebylo samozřejmě! Vždyť naši lidé měli své zkušenosti s křesťanskými misionáři, kteří k nám přicházeli ze západu, z jihozápadu a z jihu. Ti také mluvili slovansky, ale jejich slova a věty zněly našim lidem cize, někdy až nesrozumitelně. S prostým, nevzdělaným našincem si popovídat neuměli, chyběla jim k tomu slovní zásoba. Byli to původem Irové, Skotové, Frankové, Románi, aj. Našimi kraji většinou jenom procházeli, málokterý z těch misionářů setrval na jednom místě delší dobu. Byli vzdělaní, hodní, laskaví a dobrosrdeční, ale v očích domácích obyvatel to byli stále jenom cizinci.

Mladší z obou bratrů, Konstantin, vystoupil na větší kámen, aby ho bylo dobře vidět a slyšet. Všechny přítomné přivítal a snažil se jim vysvětlit, proč oba na Velkou Moravu přišli, a o čem jim chtějí vyprávět. Povídal jim o pravém, trojjediném Pánu Bohu, o plnění jeho příkazů, a také o novém bratrství všech lidí. Bylo ten den opravdu velmi horko, a tak kazatel náhle klesl do rukou nejbližších posluchačů. Ti ho, do mdlob upadlého, položili do trávy na zem. Tu se Konstantinův bratr Metoděj rozhlédl, několik kroků pooděšel a patou své boty udeřil do skály. A hle, ze skály vytrysknul vydatný proud čisté, chladivé vody! Lidé pak nabírali vodu do dlaní a nosili ji na Konstantinovo čelo tak dlouho, až se ze svých mdlob probíral. Všichni se pak vody z pramene napili a společně se radovali z dobrého konce příhody. Studánku pak napříště, na počest pohotového a velmi moudrého Metoděje, nazývali Strachotinkou. Podle pověsti potom oba misionáři u této studánky křtili nové věřící křesťany. Studánka měla být později dějištěm celé řady zázraků...

Za 1. světové války byl z věžičky kaple sundán zvon, aby byl použit pro válečné účely. Nový zvon byl posvěcen v roce 1922. V roce 1941 se hamiltonská kaple stala sou-

Studánka Strachotinka

částí německé vojenské střelnice. Farnosti byla vrácena v roce 1945. V roce 1952 byla kaple ateisticky orientovaným čsl. státem zabavena. Farnosti byla vrácena teprve až v roce 2002, tedy po 50-ti letech! Tehdy začala její celková oprava. Práce byly dokončeny v roce 2014. Od toho roku se v hamiltonské kapli sv. Cyrila a Metoděje koná každý rok, vždy 5. července, církevní pouť. V současnosti je kaple chráněnou kulturní památkou České republiky.

*S využitím internetu připravil:
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika.*

Poutní místo v Hamiltonech u Vyškova

Čím vábíš mě, ty dávnověký stíne?
Jak odpovím, už dávno dobře víš
to kámen přec, co legendou mi kyne
jak Konstantin zde pozvedl svůj kříž

a pravda zní, co nikdy nepomine
Lid shromáždil se, to dávno bylo již,
jak běžel čas i stromy jsou tu jiné
však slova bratrů našla zde svou skrýš

v tom prameni pod patou Metoděje
co nemoci zlé doved vztýčit hráz,
dát do modlitby cestu z beznaděje
a kameni pak kaple předobraz.

Tak vždy, když červencové slunce hřeje
poutníků zbožných koná se tu sraz,
a gotiky tvář se oře o veřeje
když v kapli zvoník bere za provaz.

Jiří Cenek

*Foto na zadní straně:
Kaple sv. Cyrila a Metoděje
ve Vyškově - Hamiltonech*

